

Ενοριακή

ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ

Έτος Ζ'
ΙΟΥΝΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2008
Άριθ. Φύλλου 72-74

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
01. Ἡ πνευματική μας εὐθύνη γιά τό κατάντημα τῆς Πα- τρίδος μας (π. Β. Ε. Β.)	107
02. Τό... κυνήγι τῆς νυφίτσας καί ἡ σοβαρότητα πού χά- σαμε (Ν. Βολουδάκη)	112
03. Ψάχνοντας γιά τό “σωματίδιο τοῦ Θεοῦ” (π. Π. Γρίβας)	114
04. Ἀνταπόκριση στά ἄρθρα μας «Τά Πολιτικά Ὁρια τῆς Ἐκκλησίας» (π. Β. Ε. Β.)	118
05. Οἱ Χριστιανοί τῶν διωγμῶν καί οἱ «ἐλεύθεροι» Χρι- στιανοί τοῦ σήμερα (π. Γ. Χάας)	120
06. «Ὅ,τι σπείρεις, θά θερίσεις» ἢ πῶς διαμορφώνον- ται οἱ σχέσεις Γονέων καί παιδιῶν (Μ. Διαμαντῆ)	125
07. Μάνς '68: Ψιμυθισμένη πραγματικότητα, ψιπακι- σμοί ἀκατάσχετοι καί ψυχαναλυόμενα μειράκια (Βασ. Μακρής)	127
08. Ἀπαντήσεις σέ ἐρωτήματα γιά «Τά Πολιτικά ὄρια τῆς Ἐκκλησίας» (π. Β. Ε. Β.)	129

ἐνοριακή ΘΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα- Τ.Κ. 106 80
Τηλέφωνο:2103612449 - Fax: 2103627037

www.agiosnikolaosasklipiou.gr

Ἑπεύθυνος Συντάξεως:

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Ἐκδόσεις “ΥΠΑΚΟΗ”

Ἐνῷ γιορτάζουμε τὰ 180 χρόνια ἀπό τόν Καποδίστρια

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΜΑΣ ΕΥΘΥΝΗ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΤΑΝΤΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΜΑΣ

Ε λόγος γιά τήν τεράστια πνευματική εὐθύνη τοῦ κλήρου τῆς Ἑλλάδος ἀλλά καί ὄλων τῶν νεοελλήνων γιά τό πνευματικό καί ἠθικό κατάντημα τῆς πατρίδος μας καί γιά τίς ἀντίστοιχες δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις στόν διεθνή Ὁρθόδοξο Χριστιανικό χῶρο.

Εἶναι ὀλοφάνερο πιά, ὅτι ἐδῶ καί 180 χρόνια συντελοῦμε ὅλοι μας στό νά πληγῇ καίρια τό πνευματικό πρόσωπο τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ συνείδησή του, πού εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη πίστη καί ζωή.

Φέτος, 180 χρόνια ἀπό τήν ἀνάληψη τῆς διακυβερνήσεως τῆς πατρίδας μας ἀπό τόν μαρτυρικό Κυβερνήτη Ἰωάννη Καποδίστρια, πανελληνίως ἐορτάζοντες καί τιμῶντες τό γεγονός, ἔχουμε τήν εὐκαιρία νά συναισθανθοῦμε σάν Ἔθνος τό τί εἴχαμε καί τό τί χάσαμε στό πέρασμα δύο περίπου αἰώνων.

Εἶναι, ὅμως, δύσκολο τό ἐγγχείρημά μας αὐτό, γιατί ἔχουμε σχεδόν ἐντελῶς ξεχάσει τό τί εἴχαμε, σέ ποιά πνευματική ἀτμόσφαιρα ζούσαμε, ποιῶν Πατέρων παιδιά εἴμαστε καί ποιά ἀνατροφή μᾶς εἶχαν δώσει. Καί πρέπει τώρα νά τά μάθουμε ὅλα, πάλι ἀπ' τήν ἀρχή. Γι' αὐτό, σήμερα περισσότερο παρά ποτέ εἶναι ἐπίκαιρος καί συγκλονιστικός ὁ ποιητικός λόγος: *«Περασμένα μεγαλεῖα καί διηγώντάς τα νά κλαῖς»!*

Τά πνευματικά μεγαλεῖα, ἡ ἀρχοντιά καί ἡ λεβεντιά τῆς Ὁρθόδοξης ψυχῆς τοῦ Ἑλληνα, ἔχουν πρό πολλοῦ προστεθεῖ στά ὑπό ἐξαφάνιση δῶρα τῆς Ζωῆς, καί ἐμεῖς –κλήρος καί λαός– ἔχουμε στρέψει τήν προσοχή καί τήν φροντίδα μας μόνο στά ἄψυχα ὑπό ἐξαφάνιση εἶδη καί στήν προστασία μόνο τοῦ φυσικοῦ καί ὄχι τοῦ Πνευματικοῦ περιβάλλοντος.

Θεωροῦμε ἀπολύτως φυσικό νά ἀγωνισθοῦμε γιά τό φυσικό περιβάλλον, γιατί ἔχουμε ὅλοι παραδεχθεῖ ὅτι αὐτό τό περιβάλλον εἶναι τέλειο καί γι' αὐτό ἀναντικατάστατο, ἀλλά διαφωνοῦμε ριζικά ὡς πρὸς τό ποιοῦ εἶναι τό τέλειο καί, συνεπῶς, ἀναντικατάστατο πνευματικό περιβάλλον, παρ' ὅτι οἱ αὐθαίρετες δοκιμές μας αὐτά τά τελευταῖα 180 χρόνια, μᾶς πηγαίνουν ἀπό τό κακό στό χειρότερο.

Γιά νά βοηθηθοῦμε στήν ἀφύπνισή μας, πρέπει νά ἐπιστρατεύσουμε τή λογική σκέψη μας καί νά ἀναλογισθοῦμε τό πῶς πορευθήκαμε 400 χρόνια, κάτω ἀπό τήν Τουρκική σκλαβιά καί νά συγκρίνουμε αὐτήν μας τήν πορεία μέ τά 180 χρόνια ἐλεύθερης ζωῆς, καί τότε, ἀσφαλῶς, θά δικαιώσουμε τόν Λουκᾶ Νοταρᾶ πού εἶπε προφητικά, πρό τῆς Ἑλώσεως τῆς Μεγάλης Πόλεως μας: «Καλύτερα νά ἴδωμεν Τουρκικόν φακιόλιον εἰς τήν Πόλιν, παρά Τιάραν Λατινικήν»!

Κάτω ἀπό τό «Τουρκικόν φακιόλιον», ἐπί 400 χρόνια, παρά τίς κακουχίες καί τίς στερήσεις, τό Ἔθνος μας ὄχι μόνο δέν ἔχασε τήν ἰδιοπροσωπία του, **ἀλλά βαθειά χωμένο στήν ἀγκαλιά τῆς Ἐκκλησίας** του βρῆκε τήν θαλπωρή, τήν προστασία καί τήν γαλακτοτροφία του, καί ἔτσι, μπόρεσε νά ἀντέξει, νά ἰσοροπήσει, νά πολλαπλασιασθῆ καί νά ἀναδείξει ἀπογόνους μέ ἔντονη τήν Ὁρθόδοξη προγονική σφραγίδα, ἀξιους συνεχιστές τῶν «Ἀποστολικῶν Παραδόσεων», τέκνα ὑπακοῆς στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τέκνα Ζωῆς καί Ἐλευθερίας.

Κάτω ἀπό τόν Τουρκικό ζυγό, τό Ἔθνος μας, δέν ἔχασε ποτέ τήν αἴσθηση ὅτι αὐτό εἶναι ὁ κληρονόμος τῆς μεγάλης καί Ἁγίας Αὐτοκρατορίας καί ὅτι οἱ αἰχμαλωτεύσαντες αὐτό εἶναι ὁ βάρβαρος λαός, τόν ὁποῖο χρησιμοποίησε ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ γιά νά τό παιδαγωγήσῃ, ὥστε νά καταστῆ καί πάλι ἀξιο τῆς ἐλευθερίας του. Μέ τήν ταπείνωση τοῦ παιδαγωγουμένου ἀπό γένος ἀντίθεο, τό Ἔθνος μας, συντετριμμένο γιά τίς ἀμαρτίες του ἀλλά καί ἄρρηκτα ἐξαρτημένο ἀπό τόν Θεό, μετενόησε, ὠρίμασε ψυχικά καί πνευματικά, καί ἀποτίναξε τόν ζυγό τῆς δουλείας.

Οἱ πολιτικοί πειραματισμοί πρό τῆς Ἑλώσεως, ὁ πειρασμός τῶν Ἀρχόντων νά ἐμπιστεύονται τούς Δυτικούς σάν ἀδελφούς, γιά τήν ἀπόκρουση τῶν βαρβάρων, καί ὄχι τόν Θεό τῶν Πατέρων τους, ἀλλά καί τά τραγικά ἀποτελέσματα, ἔκαναν τό Ἔθνος μας νά κοιτάξῃ βαθειά μέσα του καί νά βεβαιωθῆ ὅτι τοῦ συνέβη, ὅ,τι ἀκριβῶς συνέβαινε μέ τούς Ἰσραηλιτες, ὁσάκις αὐτοί ἐγκατέλειπαν τήν Πηγὴ τοῦ «Ἵδατος τῆς Ζωῆς» καί προτιμοῦσαν τά «συντετριμμένα πηγάδια». Ὅσάκις, ἐγκατέλειπαν τόν Θεό καί Πατέρα τους καί στηρίζοντο στά ἄρματα καί στοὺς ἵππους, δηλαδή, σέ κάθε ἐπίγεια δύναμη.

Μετά τήν ἀπελευθέρωσή του τό Ἔθνος μας εἶχε στήν πλειοψηφία του συνειδητοποιήσει ὅτι τά παθήματα τῶν 400 χρόνων τοῦ ξαναζωντάνεψαν τήν Ἁγία Γραφή καί τοῦ ἐπιβεβαίωσαν ὅτι εἶναι μὲν «φοβερόν τό ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος», ἀλλά καί ὅτι «Ζεῖ Κύριος ὁ Θεός» καί «πατάσσει πάντα τά βάρβαρα ἔθνη, τά τοὺς πολέμους θέλοντα»!

Ἔτσι, εὐθύς ἀμέσως ἐπέλεξε Κυβερνήτη του τόν Ἰωάννη Καποδίστρια, ἄνθρωπο πλήρη πίστεως στόν Θεό, αὐτοθυσίας καί ἀγάπης πρὸς τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς καί ὁμοεθνεῖς του καί εὐεργέτη ἐχθρῶν καί φίλων.

Τό Ἔθνος μας εἶχε γιά ἄλλη μιά φορά πικρή ἐμπειρία ἀπό τήν λειτουργία τῶν πνευματικῶν νόμων καί γι' αὐτό, ὁ νέος Κυβερνήτης, πρὶν προχωρήσῃ στήν ἐκτέλεση ὁποιουδήποτε ἔργου –παρ' ὅτι ὀλοκληρη ἡ Ἑλλάδα εἶχε μείνει μόνο στάχτες– προέταξε τήν ἐδραίωση τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τήν πνευματική θωράκιση τοῦ λαοῦ.

Ὁ Καποδίστριας εἶχε πολύ νωρίς ἀλλά καί πολύ βαθειά κατανοήσει τήν ἀνάγκη νά περιφρουρηθῇ πνευματικά ὁ λαός ἀπό κάθε ἐπίδραση μὴ Ὁρθοδόξων Ἐθνῶν, ὥστε πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, πολύ πρὶν γίνῃ Κυβερνήτης, θέλησε νά ἐπαναφέρῃ τή χρήση τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης στήν ἐπίσημη διεθνή ἀλληλογραφία μεταξύ ὁμοεθνῶν ἀξιωματούχων καί κληρικῶν, κάτι πού εἶχε καταργηθεῖ λόγω τῆς ξενομανίας τῶν τότε Ἑλλήνων λογίων, οἱ ὅποιοι θεωροῦσαν ἀναξιοπρεπῆ γι' αὐτούς τήν γλῶσσα τοῦ σκλαβωμένου γένους τους.

Ὅμως ἡ γλῶσσα, καί ἰδιαιτέρως ἡ Θεοδόχος Ἑλληνική γλῶσσα, ὄχι μόνο ἐκφράζει ἀλλά καί διατηρεῖ τό ἦθος τοῦ λαοῦ καί ἐμποδίζει τίς βλαπτικές ἐπιδράσεις, κυρίως στίς πνευματικά εὐπαθεῖς τάξεις τῶν ἀνθρώπων. Γι' αὐτό, ὁ Καποδίστριας, τό ἔτος 1811, ἔγραφε ἀπό τήν Ἁγία Πετρούπολη στόν Μητροπολίτη Οὐγγροβλαχίας Ἰγνάτιο:

«Πανιερώτατε Δέσποια! Ἄς παύσῃ ἡ ἀνταπόκρισίς μας εἰς τήν Γαλλικὴν διάλεκτον. Καιρός μετανοίας ἤλθεν. Αὐτή δέν θέλει ἀληθεύσει, οὔτε ὠφελήσει ἐάν πατριωτικὸς τις νόμος δέν τήν ἐπικυρώσῃ. Ἴδού Πανιερώτατε ἡ δέσπῃς μου. Προσιάξατε ὡς νομοθέτης “ὅστις γραικὸς πρὸς γραικὸν γράφει εἰς διάλεκτον ἀλλογενῶν, κηρύπεται ἀλλογενής...”»

Ὁ Καποδίστριας ἦταν βαθύτατος γνώστης τῆς ἱστορίας τοῦ γένους μας καί εἶχε ἐπισημάνει τήν ἀπό αἰώνων ἐπιδίωξη τῆς Δύσεως νά ἀφαιρέσῃ ἀπό τήν ψυχὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τήν Ὁρθόδοξη πίστη, πού εἶναι καί ἡ πραγματικὴ παρουσία τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους.

Αὐτό τό μεθόδευε ἡ Δύση, μέ τό νά ἐνισχύῃ κάθε προσπάθεια ὁποιουδήποτε λαοῦ ἐπέδιωκε νά ἐξαθλιώσῃ οἰκονομικά τήν Ἑλλάδα, γιατί μέ τήν οἰκονομική ἐξαθλίωση ὑποβαθμίζεται τό ἐπίπεδο τοῦ λαοῦ, ξεπέφτει ἡ Ἐθνικὴ του Παιδεία καί δημιουργοῦνται οἱ κατάλληλες συνθῆκες γιά νά γίνῃ βορά στίς διαθέσεις τῶν οἰκονομικά ἰσχυρῶν.

Ἡ Δύση, μέ τόν διπλό της ὕπουλο ρόλο —ἀρχικά τοῦ ἠθικοῦ αὐτουργοῦ τῆς ἐξαθλιώσεως καί ἐν συνεχείᾳ τοῦ οἰκονομικοῦ χορηγοῦ τῆς Ἑλλάδος— πάμπολλες φορές ἔγινε τό ἀφεντικό τῆς πατρίδος μας, ἀφοῦ μέ τό πρόσχημα καί τήν ἐξουσία τοῦ χορηγοῦ-εὐεργέτη ἀναλαμβάνει ἐξ ὀλοκλήρου νά καθορίζη τό περιεχόμενο τῆς παιδείας τοῦ λαοῦ μας, νά ἀλλοιώνει τή γλῶσσα, μέ τήν ἐνίσχυση τῆς γλώσσας τοῦ χορηγοῦ, μέ ἀποτέλεσμα, νά κατεργάζεται σταδιακά τόν ἀφελληνισμό καί τόν ἀποχριστιανισμό τῆς μαρτυρικῆς μας πατρίδος.

Πρέπει κανεῖς νά εἶναι πνευματικά τυφλός γιά νά μήν διακρίνη τήν ἀβυσσαλέα διαφορά τοῦ ἠθους καί τοῦ πατριωτισμοῦ τοῦ Καποδίστρια ἀπό τούς μετέπειτα πολιτικούς, οἱ ὅποιοι, παρά τά ἄπειρα ἀνοσιουργήματα τῶν ξένων Δυνάμεων εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος —καί τίς ἀπροκάλυπτες δηλώσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν τῶν ΗΠΑ., τό ἔτος 1974, ὅτι πρέπει νά πληγῇ ὁ ἀπρόβλεπτος Ἑλληνικός λαός στή θρησκεία καί στίς παραδόσεις του, γιά νά πάψη νά ἀντιδρᾷ στά Βαλκάνια καί νά δημιουργῇ προσκόμματα— δέν ἐννοοῦν νά καταλάβουν τόν διπλό ὕπουλο ρόλο τῆς Δύσεως ἢ ἔχουν ταυτίσει τίς ἐπιδιώξεις τους μέ τίς ἐπιδιώξεις τῶν Δυτικῶν καί ἔχουν ἀπεμπολήσει ὅτιδήποτε ἀποτελεῖ τήν ἰδιοπροσωπία τοῦ ἔθνους μας.

Ἀποδεικτικό τῆς ὀξυδερκειᾶς τοῦ Καποδίστρια ἀλλά καί τῆς βαθυτάτης εὐαισθησίας του, στό νά μή χαθῇ τό παραμικρό ἀπό τά ἱερά καί πολύτιμα τοῦ Γένους μας, εἶναι καί τό Ὑπόμνημά του πρὸς τό Λόρδο Κάστελρη, Ὑπουργό Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας, πού τοῦ ἔστειλε στό Συνέδριο τοῦ Παρισιοῦ, τό 1815. Παραθέτουμε χαρακτηριστικά ἀποσπάσματα, πού μᾶς δίνουν τήν εὐκαιρία νά θαυμάσουμε τήν παρρησία του, τήν ἀκεραιότητά του καί τό χριστιανικό ἠθος του:

«... Ἡ Ἑνετική Πολιτεία ἐκυβέρνησε τᾶς Ἰονίους Νήσους μέ τό σύστημα τῆς διαφθορᾶς. Οἱ ἀντιπρόσωποι ἐκλέγοντο ἐκ τῆς κλάσεως τῶν εὐγενῶν ἀρχόντων, ἡτις ἦτο ἡ εὐκαταφρονεσιτέρα, ἀμαθεσιτέρα καί ἡ μᾶλλον διεφθαρμένη δι' ἀνηθικότητα καί ἐλεεινότητα. Ἡ δύναμις ταύτης τῆς Κυβερνήσεως ὑφίστατο εἰς τήν ἐπίβουλον τέχνην τοῦ νά ὑποθάλη τᾶς προλήψεις τῆς εὐγενείας καί νά βάλῃ αὐτάς εἰς ἀντίταξιν πρὸς τᾶς ἀξιώσεις τῆς δευτέρας κλάσεως καί τᾶ νόμιμα δικαιώματα τοῦ λαοῦ... Ἡ πολιτεία τῆς Ἑνετίας ἐφοβεῖτο τό ἔξοχον τῆς φυσικῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Ἑλληνοῦ καί ἐπροσπάθει νά τό καταβάλλῃ μέ τήν ἀμάθειαν. Ἡ Ἑνετική Γερουσία οὐδέποτε συνεχώρησεν νά συστηθῶσι σχολεῖα δημόσια εἰς ταύτας τᾶς νήσους. Μόνο εἰς τήν πρωτεύουσαν καί τό Πανε-

πιστήμιον Παταβίου οἱ ἰθαγενεῖς τῶν Ἑπανησίων ἔπρεπε νά πορευθῶσιν ὅπως ἐκπαιδευθοῦν»

Δυστυχῶς, τό ἔργο τοῦ Καποδίστρια δολοφονήθηκε τό 1831, ὅταν Ἕλληνες πολιτικοί, οὐσιαστικά πράκτορες τῶν ξένων Δυνάμεων, πήραν ἐντολή ἀπό τό ἐξωτερικό νά δολοφονήσουν τόν Κυβερνήτη, πού σφράγισε τήν Νεοελληνική Πολιτεία μέ τό «**διά τοῦ Σταυροῦ Πολίτευμα**». Αὐτός καί μόνο αὐτός ἦταν ὁ λόγος πού δολοφονήθηκε ὁ Καποδίστριας! Κανένας ἄλλος! Ἀπό τότε οἱ ξένοι ἔλαβαν τά μέτρα τους καί ἔβαλαν τά δυνατά τους, ὥστε ποτέ μέχρι σήμερα, σ' ἓνα τόσο βαθύτατα θρησκευόμενο λαό, σάν τόν Ἑλληνικό, νά μήν κυβερνήσῃ ἄνθρωπος πού νά ἐκφράζῃ τόν λαό αὐτό στά βαθύτερα πιστεύω του.

Τό γεγονός αὐτό τό παρατρέχουμε. Μᾶς ἀφήνει ἀσυγκίνητους. Δέν διερωτώμεθα, γιατί οἱ παραμικρές, ἀλλοπρόσαλλες καί πολλές φορές ἐπικίνδυνες πολιτικές ομάδες κάνουν αἰσθητή τήν παρουσία τους καί δημιουργοῦν τήν ἐντύπωση πώς ἐκφράζουν ἓνα μεγάλο πλῆθος, ἐνῶ οἱ βαθύτατα θρησκευόμενοι, οἱ ἀγωνιστές, μέ τά στίγματα τῶν πολέμων καί τοῦ ἡρωϊσμοῦ τους στά σώματά τους ἔχουν καταθέσει τά πνευματικά ὄπλα καί περιμένουν... καί περιμένουν... «ἰδεῖν τό τέλος» τῆς Ἑλλάδος!

Ἡ πνευματική κατάπτωση τῆς Ἑλλάδος ἔχει ἐπηρεάσει ἀρνητικά τόν «σύμπαντα κόσμον» καί ἰδιαίτερος τίς Ὁρθόδοξες χῶρες καί τίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες ὅλης τῆς ὑψηλίου, οἱ ὁποῖες καί αὐτές ἐκφυλίζονται πνευματικά. Γι' αὐτό ἡ εὐθύνη μας, καί ἰδίως ἡμῶν τῶν κληρικῶν, εἶναι μεγάλη. Πάψαμε νά προβάλλουμε ὁποιαδήποτε ἀντίσταση, σάν νά ἔχη πάθει καίρια βλάβη τό πνευματικό ἀνοσοποιητικό μας σύστημα. Καί τήν πάθησή μας αὐτή, τήν ὀνομάζουμε Ὁρθόδοξη πνευματικότητα! Ὁραία πνευματικότητα ἀλήθεια! Νά τήν χαιρόμαστε! Ἀφοῦ διαβάζουμε τά πολιτικά κείμενα τοῦ Καποδίστρια καί δέν τά νοιώθουμε σάν πνευματικά κείμενα, εἶναι νά ντρεπόμαστε.

Ἕνας πολιτικός Κυβερνήτης νά ἐνδιαφέρεται σάν Ἐπίσκοπος γιά τήν ἐν Χριστῷ πνευματικότητα τοῦ λαοῦ μας, σάν Ποιμένας τοῦ λαοῦ μας, καί ἐμεῖς, οἱ Ποιμένες τοῦ λαοῦ, νά ἀδιαφοροῦμε γιά τήν πνευματικά ἀπάνθρωπη καθημερινή ζωή τῶν ἀνθρώπων καί νά τήν ἐπιδεινώνουμε μιλώντας καί κάνοντας συνεχῶς κοσμικά πράγματα, πού τά βαπτίζουμε πνευματικές ἐνασχολήσεις «μέ τά τοῦ Οἴκου μας»(!). Θεωροῦμε ἀπολύτως συμβατά μέ τόν σκοπό τῆς Ἐκκλησίας τό νά εὐλογοῦμε ἐπίσημα καί πανηγυρικά ομάδες ποδοσφαίρου καί μπάσκετ καί τραγουδίστριες τῆς EUROVISION, ἐνῶ τό νά εὐλογήσου-

ΤΟ... ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΝΥΦΙΤΣΑΣ ΚΑΙ Η ΣΟΒΑΡΟΤΗΤΑ ΠΟΥ ΧΑΣΑΜΕ

Εγινε όλοσέλιδο άρθρο στό περιοδικό του σαββατοκύριακου μιās ήμερήσιας έφημερίδας μεγάλης κυκλοφορίας. Ένα άπ' τά Σάββατα του Μαΐου, ήταν ή παγκόσμια ήμέρα Tai Chi! Τί είναι αυτό; Είναι, λέει, κινεζική πολεμική τέχνη ή όποία, μέ τή ανάμιξη τής ιατρικής, εξελίχθηκε σέ διαχείριση ενέργειας ανάμεσα στό yin καί τό yang, δηλ. τό καλό καί τό κακό! Καί τώρα, οί «μαθητές» του, κάνουν χορευτικές κινήσεις –άπελπιστικά άργές– καί προσπαθοῦν νά βροῦν τήν έλεύθερη ροή τής ενέργειας, γιά νά βροῦν έτσι τήν ευέξια, τή γαλήνη καί τή διαύγεια πνεύματος!

Πεντακόσιοι τέτοιοι «μαθητές» συγκεντρώθηκαν εκείνο τό Σάββατο στό Ζάππειο, γιά νά τά βροῦν όλ' αυτά. Καί, μέ τό χτύπημα ενός γκόνγκ, άρχισαν νά κουνάνε άργά τά χέρια τους τεντωμένα μπροστά, γιατί, αυτό, λέει, είναι ή επίθεση τής νυφίτσας(!), ή όποία ύπνωτίζει τό θῦμα της καί τό άδρανοποιεί, προτου του έπιτεθει. Κι οί πεντακόσιοι μαθητές –άπό 18 συλλόγους τής Άθήνας– «ύπνώτισαν» εκείνο τό άπόγευμα τούς θεατές, πού παρακολουθοῦσαν, λέει, έκστατικοί, άμίλητοι καί άκίνητοι τήν «τελετουργία»! καί έντυπωσιάστηκαν, λέει, άπό τήν ήρεμία καί τή συγκέντρωση τών «μαθητῶν», οί όποιοι, μάλιστα, άγνοοῦσαν τούς πάντες τριγύρω τους, καί κρατοῦσαν τό βλέμμα στραμμένο

με πιστούς άνθρωπους γιά νά δημιουργήσουν μιá νέα πολιτική πνευματική παρεμβολή, μέσα στό σημερινό πολιτικό χάος τής πατρίδας μας, τό θεωροῦμε έσχάτη έκκοσμίκευση τής Έκκλησίας! Ή τής πνευματικής μας διακρίσεως τό μέγεθος!

Άντί νά συνεγείρουμε τούς νέους, πού ζοῦνε μέσα στήν Έκκλησία τήν ένοριακή ζωή, παρωτρύνοντάς τους νά αναλάβουν τά ήνία τής πολιτικής ζωής, δίνοντας καί πάλι ζωή στά κείμενα καί στήν ιστορία τών Πατέρων μας, έμεις τά θεωροῦμε άνεδαφικά καί χαμογελάμε ειρωνικά μέ τά κείμενα καί τίς επιδιώξεις του Καποδίστρια!

Άλλά καί ό Καποδίστριας, γιά νά θυμηθοῦμε τόν Λορεντζάτο, «χαμογελάει μέ τό χαμόγελό μας»!...

π. Β.Ε.Β.

στόν έσωτερικό έαυτό τους. Αυτό μπορώ νά τό επιβεβαιώσω κι έγώ, άπ' τή φωτογραφία πού είδα, ή όποία έδειχνε καμμιά δεκαπενταριά άνθρώπους μέ μισόκλειστα μάτια και, τόσο «έσωτερικό» βλέμμα, ώστε τό ένα τους μάτι ήταν στραμμένο προς τό άλλο. Βέβαια, δέν τό λέω και σίγουρα. Τό υπέθεσα ότι αυτό ήταν τό «έσωτερικό» βλέμμα, γιατί, τί στό καλό, δέν μπορεί νά έτυχαν κι οι δεκαπέντε τής φωτογραφίας άλλήθωροι!...

Τέλος πάντων, ό άθρογράφος, πάντως έντυπωσιάστηκε, λέει, από «τήν άλλαγή τοϋ ένεργειακοϋ πεδίου» και οι θεατές φρόντισαν, μέχρι τό τέλος νά κρατούν και τήν άναπνοή τους, για νά μήν ταραξουν τήν ήρεμία τής... νυφίτσας και δέν υπνωτίσει καλά τό θϋμα της!!!

Και τώρα, πείτε μέ κακεντρεχή, αλλά θά ήθελα νά «ρίξω τήν ιδέα»: Νά σκορπίσουμε πέντε-έξη τέτοιους τά Κυριακάτικα προΐνά στις έκκλησίες μας, μήπως και υπνωτίσουν τό έκκλησίασμα νά σταθει άκίνητο, νά μαζέψει τά παιδιά του, πού τρέχουν και ουρλιάζουν άνενόχλητα, νά κλείσει τά κινητά του, πού χτυποϋν λές κι ο κόσμος θά χαθει άν για μία ώρα δέν μπορεί κανείς νά τους βρει στό τηλέφωνο! Μπορεί και νά πείσουν –τίς κυρίες κυρίως– νά στρέψουν τό ένα τους μάτι προς τό άλλο, αντί νά στρέψουν και τά δυό σέ κάθε καινούρια γυναίκα πού προχωρεί στό διάδρομο και νά τήν περιεργάζονται από πάνω μέχρι κάτω.

Ίσως, έτσι, πεισθει τό έκκλησίασμα ότι είναι τελεουργία αυτό πού γίνεται μέσα στό Ναό, κι όχι λαϊκό πανηγύρι! Ίσως έτσι προσπαθήσουν νά «πάρουν είδηση» και τήν «άλλαγή τοϋ ένεργειακοϋ πεδίου», πού συντελείται, όσο έμεις άναισθήτως όχλαγοϋμε. Μήπως έτσι ξυπνήσουμε άπ' τήν άποχάνωσή μας και συνειδητοποιήσουμε ότι, τά χάλια μας ξεχείλισαν τόσο, ώστε, πιά, χάσαμε και τήν αίσθηση τοϋ γελοίου!

Σέ ποιό σημείο τής ιστορικής διαδρομής μας χάσαμε άκόμη και τά στοιχειώδη χαρακτηριστικά τής φυλής μας; Πότε έγινε αυτή ή έφιαλτική μετάλλαξη; Τί σχόλια θά έκαναν για μās οι «δεισιδαιμονέστεροι» πρόγονοι, εκείνοι πού δέν άρκοϋνταν στους θεούς τους, αλλά έψαχναν κάτι περισσότερο, κάτι παραπάνω, γιατί είχαν νοϋ, φιλοσοφία και αίσθηση τής άξιοπρέπειας, μ' όλα τους τά έλαττώματα. Άκόμα κι οι θεοί τους, ήταν άνθρωποι. Μέ όλα τά πάθη τά άνθρώπινα, αλλά ΑΝΘΡΩΠΟΙ. Πού αγαποϋσαν και μισοϋσαν και θύμωναν και ζητοϋσαν δικαιοσύνη και απέδιδαν δικαιοσύνη και τιμωρία σέ κάθε βδέλυγμα. Δέν ήταν ούτε νυφίτσες ούτε λιοντάρια, ούτε γαϊδούρια,

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟ “ΣΩΜΑΤΙΔΙΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ”

Μᾶς τράβηξε τήν προσοχή ἡ εἶδηση πού διαβάσαμε πρόσφατα στόν τύπο ὅτι τό ἐρχόμενο καλοκαίρι θά γίνει ἕνα πολύ σημαντικό ἐπισημονικό πείραμα. Συγκεκριμένα ἐδῶ καί λίγα χρόνια ἔχει κατασκευαστεῖ στά σύνορα Γαλλίας καί Ἑλβετίας ἕνα τεράστιο κυκλικό τούνελ μήκους 27 χιλιομέτρων. Μέσα σ' αὐτό, σέ βάθος 100 μέτρων κάτω ἀπό τό ἔδαφος συναρμολογήθηκε καί τοποθετήθηκε τό μεγαλύτερο καί πίο πολύπλοκο ἐπισημονικό ὄργανο πού ἔχει κατασκευαστεῖ ποτέ στόν κόσμο καί λέγεται: “Μεγάλος Ἐπιταχυντής Ἀδρονίων”. Ἀποτελεῖται ἀπό 6 τεράστιους ἀνιχνευτές ἕνας ἀπό τούς ὁποίους ὀνομάζεται Atlas καί εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἀνιχνευτής τοῦ κόσμου στό εἶδος του, μέ μήκος 46 μέτρα καί ὕψος 25 μέτρα. Ἐνας ἄλλος ἀνιχνευτής, ὁ CMS, εἶναι βαρύτερος ἀπό τόν Atlas κατά 5,5 τόνους περίπου καί θεωρεῖται τό βαρύτερο ὄργανο μέτρησης στήν ἱστορία τῆς ἀνθρω-

οὔτε ἀγελάδες, οὔτε γάτες, οὔτε σκύλοι.

Κι ὅταν ἦρθαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καί τούς ἔδειξαν τόν Ἄνθρωπο, τότε κατάλαβαν ὅτι Αὐτός ἦταν Ἐκεῖνος, πού ἐπόθησε ἡ ψυχή τους. Αὐτόν ἔψαχναν μέσα σιά ἀνθρώπινα πρότυπα πού τά θεωροῦσαν μέχρι τότε θεούς. Καί ἄφησαν τούς ἀνθρώπους γιά τόν Ἄνθρωπο. Καί ἄφησαν τούς θεούς γιά τό Θεό. Γιά Ἐκεῖνον τόν Θεό καί Ἄνθρωπο πού ζητοῦσε ἡ ψυχή τους, ἀκόμη καί τότε πού δέν Τόν γνώριζαν.

Τί πάθαμε ἐμεῖς τώρα; Πῶς ἀφήσαμε Αὐτόν, πού ὑπῆρξε ἡ Ἀγάπη κι ἡ Ζωή κι ἡ Γενναιότητα κι ἡ Δόξα κι ἡ Χαρά καί τό Καύχημα τῶν πατέρων μας καί καταντήσαμε νά παριστάνουμε τίς νυφίτσες καί τά ζῶα; Πῶς ἀρνηθήκαμε τή Χάρη καί τήν εὐλογία Του καί ψάχνουμε τή ροή τῆς ἐνέργειας καί τά πράσινα ἄλογα; Πῶς, ἀπό σοφοί γίναμε ἄφρονες; Ἀπό ἔξυπνοι, βλάκες; Ἀπό ἐρευνητικοί καί σόφρονες, ἀφελεῖς καί εὐπιστοι σέ κάθε ἀρρωστημένη βλακεία; Ἀπό ἀξιοπρεπεῖς καί περήφανοι ἄνθρωποι, γελοῖοι, πού ἔχουμε τόν ἐξευτελισμό μας σάν καύχημα;

Πατέρες καί ἀδελφοί, «ἀνάγκη ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγερθῆναι». Ἄλλιῶς, κάποια μέρα θά ξυπνήσουμε καί θά εἶναι πιά ἀργά.

Νινέττα Βολουδάκη

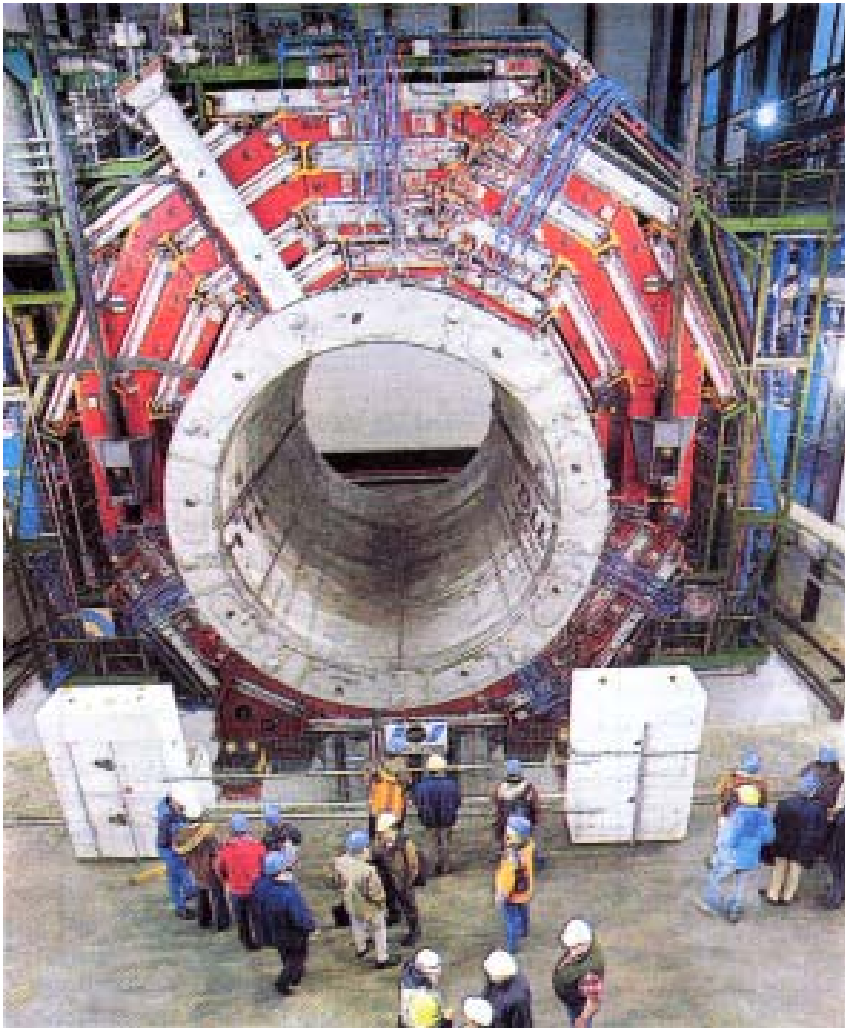
Ο Βρετανός κολλητής Πίτερ Χίγκες επισκέφθηκε τον Μεγάλο Επιταχυντή Αδρυνίων δειλώνοντας την πατη του ότι πολύ σύντομα οι επιστήμονες θα εντοπίσουν το μισπηράδες σωματίδιο (ή «σωματίδιο του Θεού») που θα ελιγίσει την ύπαρξη της ύλης στη μάσα. Το σωματίδιο έλαβε το όνομα του βρετανού επιστήμονα, αφού ήταν ο πρώτος που μίλησε γι' αυτό

πότητας. Τό συνολικό βάρος του έπιταχυντή άγγίζει τούς 9.000 τόνους κái τό κεντρικό κομμάτι του περιέχει περισσότερο σίδηρο άπό όσο χρειάστηκε γιά νά κατασκευαστεί ό Πύργος του ΞΑίφελ (βλέπε έφημ. ΤΑ ΝΕΑ, 20-4-2008, σελ.77)!

Τό τελευταίο διάστημα δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι έπισκέφθηκαν τόν Έπιταχυντή γιά νά δούν άπό κοντά τό μοναδικό αυτό έργο. Σύμφωνα μέ τά στοιχεία πού έδωσαν οι ύπεύθυνοι, μέσα σέ διάστημα τριών ήμερών έπισκέφθηκαν τόν Έπιταχυντή περισσότεροι άπό 60.000 άνθρωποι (βλέπε έφ. “ΤΟ ΒΗΜΑ”, 9-4-2008, σελ. Α9).

Ποίος είναι όμως ό σκοπός τής τεράστιας αυτής κατασκευής; Άποστολή του Έπιταχυντή Άδρυνίων είναι νά προκαλέσει τήν σύγκρουση σωματιδίων, μέ ταχύτητα, πού πλησιάζει πολύ κοντά στήν ταχύτητα του φωτός. Άπό τήν σύγκρουση αυτή θά παραχθεί ασύλληπτη ποσότητα ενέργειας, πού θά δώσει τήν εύκαιρία στους έπιστήμονες νά μεταφερθούν πίσω στά πρώτα μικροδευτερόλεπτα μετά τήν Μεγάλη Έκρηξη (Μπίγκ Μπάνγκ) σάν μία μηχανή του χρόνου. Μέ άλλα λόγια πιστεύουν ότι χάρη στον Έπιταχυντή θά αναδημιουργήσουν τίς συνθήκες, πού επικρατούσαν άμέσως μετά τήν Μεγάλη Έκρηξη κái θά δούν έπιτέλους τί ακριβώς συνέβη τήν στιγμή πού γεννήθηκε τό Σύμπαν. Περιμένουν μάλιστα ότι μετά άπό αυτή τήν έκρηξη, θά εντοπίσουν τό μποζόνιο Χίγκες, ένα σωματίδιο, τό όποιο άποκαλούν “σωματίδιο του Θεού”, κái θεωρείται ότι είναι ό άκρογωνιαίος λίθος τής σωματιδιακής Φυσικής.

Σύμφωνα μέ τήν θεωρία των έρευνητών έμφανίζεται μόνο σέ έξαιρετικά ύψηλές ενέργειες σάν αυτές πού παρήχθησαν άμέσως μετά τήν Μεγάλη Έ-

κρηξη. Μέχρι στιγμής τόμποζόνιο Χίγκς είναι τό μόνο από τά σωματίδια πού εξακολουθεῖ νά διαφεύγει από τά ὄργανα παρατηρήσεως τῶν ἐρευνητῶν. Τά ἀποτελέσματα τοῦ πειράματος αὐτοῦ θεωροῦνται ὅτι θά εἶναι σημαντικότερα ἀπό τήν προσελήνωση τοῦ διαστημολοίου «Ἀπόλλων» στή Σελήνη.

Οἱ πρῶτες δοκιμές τοῦ

Μεγάλου Ἐπιταχυντῆ θά ἀρχίσουν μέσα στό καλοκαίρι. Ἀμέσως μετά θά ἀπαγορευθεῖ ἡ εἴσοδος στό κοινό. Μόνο τεχνικοί καί ἐπιστήμονες θά ἐπιτρέπεται νά ἔχουν πρόσβαση στήν σήραγγα λόγω τῆς ραδιενέργειας πού θά ἀπελευθερώνεται στά πειράματα.

Στίς ἔρευνες ἀπασχολήθηκαν περίπου 6.500 ἐπιστήμονες ἀπό 80 χῶρες, σχεδόν οἱ μισοί ἐρευνητές Σωματιδιακῆς Φυσικῆς πού ὑπάρχουν σέ ὅλο τόν κόσμο. Τό κόστος κατασκευῆς τοῦ Ἐπιταχυντῆ φθάνει τά 5,4 δισ. εὐρώ, ἐνῶ μόνο ὁ λογαριασμός τοῦ ρεύματος θά φθάσει τά 20 ἑκατ. εὐρώ ἑτησίως.

Παρενέργειες θά ὑπάρξουν ἀπό τό πείραμα; Ὅρισμένοι ἐπιστήμονες ἀπαντοῦν ὅτι δέν ἀποκλείεται νά δημιουργηθεῖ μία μαύρη τρύπα, ἡ ὁποία θά εἶναι ἀκίνδυνη καί δέν θά ἔχει καμία ἀπολύτως ἐπίπτωση στά Ἑλβετικά λιβάδια ἢ στόν πλανήτη, θά ἀποτελέσει ὅμως σίγουρα ἕνα καταπληκτικό γεγονός.

Μετά ἀπό ὅλα αὐτά τά ἐντυπωσιακά πού διαβάζουμε καί μαθαίνουμε,

πέρα από τόν θαυμασμό μας για τό μέγεθος του ἔγχειρήματος, ἀναπόφευκτα μᾶς δημιουργοῦνται καί κάποια ἐρωτήματα. Ὅπως γιά παράδειγμα:

α) Πῶς παίρνουμε σάν ἐπιστημονικό δεδομένο τήν δημιουργία του κόσμου μας μετά ἀπό μία ἔκρηξη, τήν στιγμή πού ἡ ἄποψη αὐτή ἀποτελεῖ μία θεωρία καί σέ καμιά περίπτωση ἐπιστημονική ἀλήθεια; Καί τό ἀκόμη χειρότερο: Πιστεύουμε ὅτι θά γίνουμε καί παρατηρητές τῆς ὕλης ἀμέσως μετά τήν ὑποτιθέμενη ἔκρηξη ὡσάν νά εἴμαστε παρόντες τήν ὥρα τῆς Δημιουργίας. Μήπως εἶναι λίγο τραβηγμένο ὅλο αὐτό τό σενάριο;

β) Πῶς εἴμαστε σίγουροι ὅτι δέν θά ὑπάρξουν δυσάρεστες ἐπιπλοκές ἀπό τό πείραμα αὐτό καί ὅτι ἡ μόνη πιθανή ἐπιπλοκή θά εἶναι ἡ δημιουργία μιᾶς μικρῆς μαύρης τρύπας; Δέν ἔχουμε παραδείγματα ἀπό τό παρελθόν, πού ἐπιστημονικές ἔρευνες κατέληξαν σέ ἀποτελέσματα πού ξέφυγαν ἀπό τόν ἔλεγχό μας καί κάποιοι τά χρησιμοποίησαν γιά κακό;

γ) Μήπως ἔχουμε φθάσει στά ὅρια τῆς ἀλαζονείας πιστεύοντας ὅτι μπορούμε νά ἐπαναλάβουμε αὐτά πού ὁ Θεός δημιούργησε μέ τόν Λόγο Του καί Τήν Πανσοφία Του; Οἱ συνέπειες τῶν ἔργων μας καί τῶν ἀνακαλύψεών μας δημιούργησαν τήν τρύπα του ὄζοντος στόν οὐρανό καί τώρα θά ἀνοίξουμε καί μία μαύρη τρύπα στά ἔγκατα τῆς γῆς;

δ) Τελικά τί θέλουμε νά ἀποδείξουμε; Ὅτι ὑπάρχει τό “σωματίδιο του Θεοῦ” καί τό ἐντοπίσαμε; Ἡ ὅτι ἀφοῦ μπορούμε νά ἐπαναλάβουμε τήν Μεγάλη Ἐκρηξη, αὐτό σημαίνει ὅτι δέν ὑπάρχει Θεός Δημιουργός καί ὅσα διαβάζουμε στήν Γένεση γιά τήν δημιουργία του κόσμου εἶναι μῦθος; Μήπως αὐτά πού φανταζόμαστε καί παρουσιάζουμε εἶναι περισσότερα ἀπό ὅσα γνωρίζουμε καί μπορούμε νά μάθουμε;

Φυσικά δέν θέλουμε καί δέν μπορούμε νά ἀνακόψουμε τήν ἐξέλιξη τῆς ἐπιστήμης καί τήν ἔρευνά της. Αὐτή εἶναι βέβαιον ὅτι θά προχωρήσει. Ἐνα μᾶς ἐνδιαφέρει. Αὐτά πού κάνουμε, νά τά κάνουμε μέ σεβασμό στόν ἄνθρωπο καί στήν κτίση καί μέ τήν αἴσθηση ὅτι πάντα βρισκόμαστε κάτω ἀπό τό βλέμμα του Θεοῦ, ὁ Ὅποιος “τά πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησεν”.

Καί μακάρι τό μεγάλο ἐνδιαφέρον πού δείχνουμε γιά νά ἀνακαλύψουμε καί τά πιά μικρά σωματίδια τῆς ὕλης νά τό εἶχαμε καί γιά τήν ἔρευνα του βάθους τῆς ψυχῆς μας. Ἐκεῖ γίνονται οἱ πιά ἰσχυρές ἐκρήξεις καί ἐκεῖ ὑπάρχουν οἱ πιά μεγάλες μαῦρες τρύπες, πού πρέπει νά κλείσουμε. Ψάχνουμε γιά τό “σωματίδιο του Θεοῦ” ἀλλά πολλές φορές ἀγνοοῦμε καί προσπερνοῦμε τόν ἴδιο τόν Θεό, ἀλλά καί τόν ἑαυτό μας.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ ΣΤΑ ΑΡΘΡΑ ΜΑΣ «ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»

Τὰ ἄρθρα τοῦ περιοδικοῦ μας, πού δημιούργησαν τίς προϋποθέσεις γιά τήν ἐκδήλωση τοῦ Πολεμικοῦ Μουσείου, μαζί μέ τήν ἐπιστολή τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου πρώην Ὑδρας κ. Ἱεροθέου, ἀνατυπώθηκαν σέ ἓνα τεῦχος, μέ τίτλο «Τά Πολιτικά ὄρια τῆς Ἐκκλησίας», καί ἐστάλησαν σέ ὅλους τοὺς Σεβ. Μητροπολίτες τῆς Ἑλλάδος ἀλλά καί σέ ὅλα τά Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα.

Κατωτέρω παραθέτουμε ἐνδεικτικά τίς πρώτες ἀπαντήσεις, πού ἐλάβαμε:

« Ἑλληνορθόδοξον Πατριαρχεῖον ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Τῷ Αἰδεσιμολογιωτάτῳ Πρωτοπρεσβυτέρῳ
π. Βασιλείῳ Βολουδάκη, υἱῷ ἐν Χριστῷ ἀγαπητῷ.....

Μετά Πατρικῆς ἀγάπης ἐκομισάμεθα τό προφρόνως ἀποσταλέν Ἡμῖν πόνημα τῆς ὑμετέρας Αἰδεσιμολογιότητος, ὑπό τόν τίτλον «Τά Πολιτικά Ὁρια τῆς Ἐκκλησίας», τό ὅποιον μετ' ἐνδιαφέροντος διεξεληθόντες, ἀπεθησαυρίσαμεν εἰς τήν Πατριαρχικήν ἡμῶν Βιβλιοθήκην.

Εὐχαριστοῦντες οὖν αὐτῇ ἐπί τῇ εὐγενεῖ ἀποστολῇ ταύτῃ, συγχαίρομεν αὐτῇ ἀπό καρδίας, ἐπί τῇ πνευματικῇ δημιουργίᾳ ταύτῃ, διά τῆς ὁποίας διατρανοῦται ἡ ὀρθή θέσις, περί τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τόν πνευματικόν καταρτισμόν καί τήν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν τοῦ ποιμνίου Αὐτῆς καί τήν παράλληλον ἀποφυγὴν τῆς ἀναπτύξεως κοσμικῶν θεμάτων καί θεωριῶν κατά τήν ἐπιτέλεσιν τοῦ ἔργου Αὐτῆς.

Ἐφ' οἷς ἐπικαλούμενοι ἐπ' αὐτήν δαφιλῇ τήν χάριν καί τήν εὐλογίαν τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, καταστέφομεν αὐτήν ταῖς Πατρικαῖς Ἡμῶν εὐχαῖς καί Πατριαρχικαῖς εὐλογίαις καί διατελοῦμεν. Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ, βῆ' Ἀπριλίου β' .

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης
Ὁ Ἱεροσολύμων ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ'

**ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΒΕΛΕΣΤΙΝΟΥ
ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ
ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ**

Ἀγαπητέ μου π. Βασίλειε,

Ἐπί τῇ κλητῇ καί ἀγίᾳ Ἡμέρᾳ τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν ἀγάπῃ ὑποβάλλω σέ Σᾶς,

τούς οικείους καί τούς συνεργάτας Σας Πασχαλίους εὐχάς, γηθοσύνως προσφθεγγόμενος πᾶσιν Ὑμῖν, τό ἡδύμολπον Χριστός Ἀνέστη καί δεόμενος ὅπως ὁ Νικητής τοῦ θανάτου ἀξιοῖ Ὑμᾶς, ἵνα ἐπί ἔτη πολλά, ἐν ὑγείᾳ κατ' ἄμφω καί εἰρήνῃ, ἐορτάζετε τήν Ἁγίαν ταύτην καί λαμπροφόρον ἡμέραν, κηρύσσετε Χριστόν Ἀναστάντα ἐν δυνάμει πολλῇ καί εὐχεσθε ὑπέρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου καί τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων.

Θερμῶς εὐχαριστῶ διά τήν «Ἐνοριακὴν Εὐλογία», πολὺ ἀξιόλογον ἐργασίαν καί διά τὰ «Πολιτικά ὄρια τῆς Ἐκκλησίας» **μέ τήν σπουδαίαν καί μόνην ὀρθὴν ἄποψιν.**

Ἐπί τούτοις καί πάλιν εὐχόμενος ἀσπάζομαι ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι καί διατελῶ

Μετά τῆς ἐν Κυρίῳ Τιμῆς καί Ἀγάπης

Ὁ Βελεστίνου Δαμασκηνός

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Ἀγαπητέ π. Βασίλειε,

Συγχαίρω καί εὐχαριστῶ γιά τό φ. 70-71, Ἀπρίλιος-Μαῖος 2008, τοῦ δελτίου τῆς ἐνορίας Σας «Ἐνοριακὴ Εὐλογία». Ὅλα ὠραῖα καί ἐπαινετά καί ζηλωτά. Καί ἰδίως ἡ εὐλογία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Παρουσιάζονται θέσεις ἡρεμες-ὀδηγητικές. Εὐχαριστῶ καί γιά τό φυλλάδιο, «Τά Πολιτικά Ὅρια τῆς Ἐκκλησίας». Ὁρθά τό τονίζετε ὅτι εἶναι πνευματικά, καί γι' αὐτό κατανοοῦνται μόνο πνευματικά καί μόνο ἀπό ὄντως πνευματικούς ἀνθρώπους, πού μέσα τους ἢ ἔχει σβῆσει τό πνεῦμα τό φιλόῦλο ἢ ὑπάρχει ἓνα ἄλλο πού φωνάζει μέν, ἀλλά ὀδηγεῖ σέ σβῆσιμο τοῦ «ἐγώ». Καί γιά νά τό εἰπῶ λιγάκι ἀστεῖα: Ἄστα, μέ τόν Χριστό δέν βρίσκεις ἄκρη, ὅταν ζητάει νά Τόν μιμούμαστε καί στήν ταπείνωση καί στήν διακονία!...

Μέ βαθεῖα ἐκτίμηση, πολλή ἀγάπη ἐν Χριστῷ
καί ἀδελφικό ἐν Κυρίῳ ἀσπασμό καί εὐχές

Ὁ Νικοπόλεως Μελέτιος

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Πολυτίμητε Ἀδελφέ,

Ἐλαβον μετά χαρᾶς τό προφρόνως ἀποσταλέν μοι ὑμέτερον σύγγραμμα «Τά Πολιτικά Ὅρια τῆς Ἐκκλησίας» καί ἐκφράζω ὑμῖν τās ἐγκαρδίως εὐχαριστίας καί τās συγχαρητηρίους μου προσρήσεις.

Εὐχόμενος, ὅπως ἡ Χάρις τοῦ Δωρεοδότου Κυρίου φωτίζη, ἀγιάζη, ἐπί ἔτη πλεῖστα, τήν ὑμετέραν διακονίαν,

διατελῶ

Μετ' εὐχῶν διαπύρων

Ὁ Πειραιῶς Σεραφεῖμ

ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΤΩΝ ΔΙΩΓΜΩΝ ΚΑΙ ΟΙ «ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ» ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

Ελο τὸ χρονικὸ διάστημα τὸ ὁποῖο διανύουμε, ἀπὸ τὸ Πάσχα μέχρι τὴν Πεντηκοστή, ἡ Ἐκκλησία μας ἐπέλεξε ἀναγνώσματα ἀπὸ τὸ βιβλίο τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀναγνώσματα ἀντλοῦμε πολλές πληροφορίες γιὰ τὴν κοινωνία τῶν πρώτων Χριστιανῶν, γιὰ τὴ δομὴ τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καθὼς καὶ γιὰ τὸν ρυθμὸ ἐξαπλώσεώς της: *«Διὰ δὲ τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων ἐγίνετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά· καὶ ἦσαν ὁμοθυμαδὸν ἅπαντες ἐν τῇ στοᾷ Σολομώντος· τῶν δὲ λοιπῶν οὐδεὶς ἐτόλμα κολλᾶσθαι αὐτοῖς, ἀλλ' ἐμεγάλυνεν αὐτοὺς ὁ λαός. Μᾶλλον δὲ προσετίθεντο πιστεύοντες τῷ Κυρίῳ πλήθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν»* (ε, 12-14).

Βλέποντες οἱ Ἰουδαῖοι πόσοι ἐκ τοῦ λαοῦ ἀκολούθησαν τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους ἤθελαν νὰ τοὺς καταδικάσουν. Στὸ συνέδριό τους ὅμως μίλησε ὁ Γαμαλιήλ «Φαρισαῖος νομοδιδάσκαλος τίμιος παντὶ τῷ λαῷ» καὶ προειδοποίησε τοὺς Ἰουδαίους νὰ μὴν προκαλέσουν τὴν ὀργὴν τοῦ λαοῦ: *«Καὶ τὰ νῦν λέγω ὑμῖν, ἀπόστητε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τούτων καὶ εἰσατατε αὐτούς· ὅτι ἐὰν ἧ ἐξ ἀνθρώπων ἡ βουλή αὕτη ἢ τὸ ἔργον τοῦτο, καταλυθήσεται. Εἰ δὲ ἐκ Θεοῦ ἐστίν, οὐ δυνάμεθα καταλῦσαι αὐτό, μὴ ποτε καὶ θεομάχοι εὔρεθῆτε»*.

Ἐπίσης καὶ ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Πέτρος στὴν Α' Καθολικὴ Ἐπιστολὴ του συμβουλεῖ τοὺς πιστοὺς πῶς πρέπει νὰ φέρονται γιὰ νὰ ἐπικρατήσῃ τελικὰ ἡ ἀλήθεια: *«Οἷ ποτε οὐ λαός, νῦν δὲ λαός Θεοῦ, οἱ οὐκ ἠλεημένοι, νῦν δὲ ἐλεηθέντες. Ἀγαπητοί, παρακαλῶ ὡς παροίκους καὶ παρεπιδήμους, ἀπέχεσθε τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν, αἵτινες στρατεύονται κατὰ τῆς ψυχῆς, τὴν ἀναστροφὴν ὑμῶν ἔχοντες καλὴν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἵνα ἐν ᾧ καταλαλοῦσιν ὑμῶν ὡς κακοποιῶν, ἐκ τῶν καλῶν ἔργων ἐποπεύσαντες δοξάσωσι τὸν Θεὸν ἐν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς»* (β' , 10-12).

Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο διαδόθηκε ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία σὲ ὅλα τὰ μῆκη καὶ πλάτη τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ ἔγινε γνωστὴ, ἀκριβῶς λόγῳ τοῦ τρόπου ζωῆς τῶν πιστῶν. Ἔτσι, ἀπὸ μιὰ ἐλάχιστη μειονότητα ἔγιναν σύντομα ἕνας ὑπολογίσιμος πληθυσμὸς στὴν Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐπέφερε θετικὲς καὶ ἀρνητικὲς ἐπιπτώσεις. Ναι μὲν ἀναγνώρισαν οἱ ἄρχοντες τὴν τιμιότητα καὶ δικαιοσύνην τῶν Χριστιανῶν,

νών, καὶ γι' αὐτὸ τοὺς ἐμπιστεύονταν καὶ ὑψηλὰ ἀξιώματα σὸ στρατεύμα καὶ στὴ διοίκηση, σὲ πολλὰ μέρη τοὺς ἀπάλλαζαν ἀπὸ τῆ συμμετοχῆ σὲ εἰδωλολατρικὲς θυσίες καὶ τοὺς ἐπέτρεψαν νὰ λατρεύουν τὸν ἀληθινὸ Θεό.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ σταμάτησαν οἱ συστηματικοὶ διωγμοὶ τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι πλέον εἶχαν μόνο τοπικὸν χαρακτῆρα. Τότε κτίσθηκαν καὶ οἱ πρῶτοι Χριστιανικοὶ ναοί, ὅπως, γιὰ παράδειγμα, στὴ Νικομήδεια, σὸ κέντρο τῆς πόλεως. Ἄλλὰ δὲν ἔλειπαν καὶ τὰ προβλήματα καὶ οἱ ἀρνητικὲς ἐπιπτώσεις στὰ μάτια τῶν εἰδωλολατρῶν ὅπως στὶς σχέσεις εἰδωλολατρῶν κυρίων μὲ τοὺς Χριστιανούς σκλάβους λόγῳ τῆς συμμετοχῆς τῶν δευτέρων στὶς λατρευτικὲς συνάξεις τῶν Κυριακῶν, τῆς ἀποφυγῆς τῆς αἰμομειζίας, πού θεωρεῖτο νόμιμη στὴν Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία, ἡ ἐπιμονὴ τῶν χηρῶν νὰ μὴν ζαναπαντρευτοῦν, ἡ ἀπαγόρευση διαζυγίου ἢ καὶ ἡ ἐπιλογὴ τῆς παρθενίας, ἡ ἀποφυγὴ ἐκ μέρους τῶν Χριστιανῶν τῆς καταναλώσεως εἰδωλοθύτων κρεάτων, κ.ἄ.

Αὐτὴ τὴ στάση τῶν Χριστιανῶν τὴν αἰσθάνονταν πολλοὶ ὡς προκλητικὴ, καὶ σὲ περιπτώσεις οἰκονομικῶν κρίσεων ἐπιδημιῶν ἢ φυσικῶν καταστροφῶν οἱ ἀρχὲς σιρέφονταν ἐναντίον τους καὶ τοὺς ὑποχρέωναν νὰ συμμετάσχουν στὶς εἰδωλολατρικὲς θυσίες γιὰ ἐξευμενισμὸ τῶν θεῶν τους, π.χ. τὸ 250-251 ὑπὸ αὐτοκράτορος Δεκίου καὶ τὸ 257-258 ὑπὸ Βαλεριανοῦ.

Ὁ Βαλεριανὸς ἀπευθύνθηκε πρῶτα μόνο στὸν ἱερὸ κλῆρο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ζήτησε νὰ θυσιάσῃ στοὺς θεοὺς ἀντιπροσωπευτικὰ γιὰ ὅλους τοὺς Χριστιανούς. Κατόπιν τῆς ἀρνήσεως τοῦ κλήρου ἀκολούθησαν ἐκ μέρους τοῦ αὐτοκράτορος ἀναγκαστικὰ μέτρα ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν, ὅπως ἀπαγόρευση συγκεντρώσεων, δήμευση ἐκκλησιῶν καὶ κοιμητηρίων καὶ ἐξορίες κληρικῶν, καὶ στὴ συνέχεια, καταδίκες εἰς θάνατον «ἐπαναστατῶν» κληρικῶν. Γρήγορα ὅμως, ἐπειδὴ ὁ Βαλεριανὸς πιάσθηκε αἰχμάλωτος στὴν Περσία ὁ γιὸς του Γαλλιένος ἤρε τὰ διατάγματα τοῦ πατέρα του καὶ ἡ κατασχεθεῖσα περιουσία ἐπιστράφηκε στοὺς ἐπισκόπους, ἔτσι ὥστε νὰ σταθῇ τὸ «status quo ante», δηλαδὴ ἡ προηγούμενη κατάσταση βασιζομένη στὰ διατάγματα τοῦ Τραϊανοῦ.

Ἀκολούθησαν 40 χρόνια, κατὰ τὰ ὁποῖα οἱ Χριστιανοὶ μπορούσαν, ἐν πολλοῖς ἀνενόχλητοι, νὰ ἀναδιοργανώσουν τὴν Ἐκκλησία, νὰ οἰκοδομήσουν ναοὺς, νὰ λατρεύουν τὸν ἀληθινὸν τριαδικὸν Θεόν καὶ νὰ ἀνεβῶν καὶ πάλι σὲ στρατιωτικὰ καὶ διοικητικὰ ἀξιώματα. Σὲ μερικὲς περιοχὲς ἀποτελοῦσαν καὶ *religio licita*, δηλ. ἐπιτρεπὸ θρήσκευμα.

Γιὰ τὴν ἐπαναφορὰ τῶν περιοριστικῶν μέτρων καὶ στὴ συνέχεια τοῦ διωγμοῦ τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τὸν Διοκλητιανό, στάθηκε ἀφορμὴ ἕνα

συγκεκριμένο γεγονός: Ἡ πυρκαγιά στο παλάτι τῆς Νικομηδείας τὸ 300 μ.Χ. Ἡ Νικομήδεια τῆς Βιθυνίας ἐπιλέχθηκε ἀπὸ τὸν Διοκλητιανὸ τὸ 284 ὡς ἔδρα τῆς κυβέρνησής του, καὶ ὡς τέτοια τὴν σόλισε μὲ πολλὰ καὶ πλούσια δημόσια κτίρια, ὥστε ὁ ρήτορας Λιβάνιος νὰ τὴν ὀνομάσῃ «τὴν ὡραιότερη τῶν πόλεων τῆς γῆς». Ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία τοῦ Πλινίου τοῦ Νεωτέρου καὶ τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ ὑπῆρχε ἤδη κατὰ τὰ τέλη τοῦ πρώτου αἰῶνος μιὰ μεγάλη χριστιανικὴ κοινότητα στὴ Νικομήδεια. Ἀπὸ τὸ ἔτος 293 βρισκόταν καὶ ὁ Κωνσταντῖνος, ὁ μετέπειτα αὐτοκράτωρ Μέγας Κωνσταντῖνος, στὸ παλάτι στὴ Νικομήδεια μαζί μὲ τὸν συναυτοκράτορα τοῦ Διοκλητιανοῦ, τὸν Γαλέριο. Ὅταν τὴν 300 ξέσπασε ἡ μεγάλη πυρκαϊὰ στὸ παλάτι, ὁ νεαρὸς Κωνσταντῖνος τὴν ἀπέδωσε σὲ κεραυνό, ὁ δὲ Γαλέριος στοὺς Χριστιανοὺς τῆς πόλεως. Ὑπὸ τὸν φόβο τῆς καταλύσεως τῆς γηραιᾶς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς καὶ κατόπιν διαβουλεύσεων μὲ τὸν Γαλέριο, τὸν χειμῶνα 302-303 τελείωσε ὁ Διοκλητιανὸς τὴν εἰκοσαετὴ αὐτοκρατορία του ἄδοξα, μὲ τὰ διατάγματα ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν, ἕνα, σύμφωνα μὲ τὸν Λακτάντιο, καὶ τέσσερα, σύμφωνα μὲ τὸν Εὐσέβιο Καισαρείας.

Ἀκολούθησαν οἱ φοβερότεροι διωγμοὶ τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι χάρισαν στὴν Ἁγία Ἐκκλησία μας πλῆθος Ἁγίων Μαρτύρων, ἰδιαίτερα στὸ ἀνατολικὸ τμῆμα τῆς αὐτοκρατορίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν Ἅγιο Μεγαλομάρτυρα Γεώργιο, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τὴν ἴδια τὴ σύζυγο τοῦ Διοκλητιανοῦ, τὴν Ἁγία Ἀλεξάνδρα. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὀκταετοῦς διωγμοῦ στὸ ἀνατολικὸ τμῆμα καὶ τοῦ διετοῦς διωγμοῦ στὸ δυτικὸ τμῆμα τῆς αὐτοκρατορίας δὲν ἦταν τὸ ἀναμενόμενο γιὰ τοὺς Ρωμαίους ἄρχοντες. Ἀντιθέτως ἐνδυναμώθηκε ἡ πίστη τῶν Χριστιανῶν καὶ πολλοί, ἀκόμα καὶ αὐλικοί, ἀσπάσθηκαν τὸν Χριστιανισμό, ὥστε καὶ ὁ φοβερὸς διώκτης Γαλέριος, στὶς 30 Ἀπριλίου 311, μετὰ ἀπὸ φρικτὴ ἀσθένεια, τὴν ὁποία θεωροῦσαν οἱ Χριστιανοὶ θεία δικαιοσύνη, νὰ ἐκδώσῃ ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης τὸ διάταγμα «*ut denuo sint Christiani et conventicula sua comproant*», δηλ. νὰ ἔχουν οἱ Χριστιανοὶ ζανὰ τὸ δικαίωμα νὰ ὑπάρχουν καὶ νὰ ζανακτιστοῦν οἱ ναοὶ τους.

Στὸ δυτικὸ τμῆμα τῆς αὐτοκρατορίας, τὸ ὁποῖο περιελάμβανε Βρεταννία, Γαλλία, Ἰσπανία, Βόρεια Ἀφρική καὶ Ἰταλία, οἱ διωγμοὶ ἦσαν πολὺ πιὸ ἥπιοι καὶ πολὺ μικρότερης διαρκείας. Ὁ πατέρας τοῦ Κωνσταντίνου, Κωνσταντῖνος ὁ Χλωρός, περιορίστηκε στὴν ἀπαγόρευση τῆς δημόσιας λατρείας καὶ στὴν κατάσχεση τῶν Χριστιανικῶν ναῶν, μέτρα τὰ ὁποῖα ἤρε ὁ Μαζέντιος ἤδη τὸ 306.

Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, ὡς αὐτοκράτωρ ὀλοκλήρου τοῦ δυτικοῦ τμήμα-

τος ἀπὸ τὸ 312, μετὰ τὴν νίκη ἐπὶ τοῦ Μαξεντίου, πρὶν ἀπὸ τὴν ὁποία εἶδε τὸ φωτεινὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ στὸν οὐρανό, καὶ μετὰ τὴν θριαμβευτικὴ εἴσοδό του στὴ Ρώμη, λαμβάνει ἀμέσως μέτρα ὑπὲρ τῶν Χριστιανῶν καὶ προσπαθεῖ μὲ τὸ διάταγμα τῶν Μεδιολάνων τὸ 313 νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν συναυτοκράτορά του στὸ ἀνατολικὸ τμήμα, τὸν Λικίνιο, νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ αὐτὸς τὴν ἐλεύθερη ἐξάσκηση τῆς λατρείας στοὺς Χριστιανούς στὸ πλαίσιο μιᾶς γενικῆς ἀνεξιθρησκείας.

Ἡ σtάση ἐν τούτοις τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ξεπερνᾷ κατὰ πολὺ τὸ διάταγμα τῶν Μεδιολάνων καὶ περιλαμβάνει συγκεκριμένα διαδοχικὰ νομοθετικὰ μέτρα ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ Μονόγραμμα ΧΡ τοποθετεῖ σὲ λάβαρα, κράνη καὶ ἀσπίδες τοῦ στρατοῦ («Christum in scutis notat») ὡς σύμβολο πίστεως καὶ νίκης.

Μερικὰ ἀπὸ τὰ μέτρα εἶναι τὰ ἐξῆς: Ἀπὸ τὸ 312 ἀποκαλεῖ τὸν ἑαυτό του *famulus Dei*, δηλ. δοῦλον τοῦ Θεοῦ, τὸ 314 διατάσσει τὴν ἀργία τῆς Κυριακῆς καὶ μετονομάζει τὴν ἡμέρα ἀπὸ *dies Solis*, ἡμέρα τοῦ ἡλίου, σὲ *dies Domini*, ἡμέρα τοῦ Κυρίου, τὸ 316 δίνει στὴν Ἐκκλησία τὸ δικαίωμα ἀπελευθερώσεως σκλάβων καὶ πολιτογράφησης αὐτῶν ὡς Ρωμαίων πολιτῶν (*Manumissio in Ecclesia*), καὶ τὸ 318 θεσπίζει τὴν *Audientia Episcopalis*, δηλ. τὴν δικαστικὴ ἐξουσία τῶν Ἐπισκόπων καὶ σὲ θέματα ἀστικοῦ καὶ ποινικοῦ δικαίου καὶ μάλιστα χωρὶς δικαίωμα ἐφέσεως, γιὰ νὰ περιορίσῃ μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο τὴ διαφθορὰ καὶ δωροδοκία στὰ πολιτικὰ δικαστήρια.

Τὸ 321 τροποποιεῖ τὸ Κληρονομικὸ δίκαιο ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καταργώντας διεκδικήσεις φυσικῶν κληρονόμων σὲ περιπτώσεις δωρεῶν στὴν Ἐκκλησία. Μετὰ τὴ νίκη του ἐπὶ τοῦ Λικινίου καὶ τὴν ἐνιαίαν αὐτοκρατορία του τὸ 324, ἰσχύουν αὐτομάτως τὰ ἴδια μέτρα καὶ στὴν Ἀνατολή.

Μὲ αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα μέτρα δημιούργησε ὁ ὄντως «μέγας» Κωνσταντῖνος τὴ βάση γιὰ μιὰ χιλιετὴ αὐτοκρατορία, τὴν μακροβιώτερη ποὺ ὑπῆρξε ποτὲ στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία. Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος δὲν ἦσαν μόνος του, εἶχε κεφαλὴ τὸν Χριστό. Σὲ πολλὰ νομίσματα ἀπεικονίζεται τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖο τοῦ ἐπιθέτει ἓνα στέμμα στὴν κεφαλὴ. Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος εἶχε ἐπίγνωση ὅτι, χωρὶς τὸν Χριστόν, δὲν μπορούσε νὰ κάνῃ τίποτα, καὶ ἔδειξε τὴν ἐπίγνωση του, ὅταν ἐν μέσω τῶν ἐπισκόπων τῆς Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου παρουσίασε τὸν ἑαυτό του μικρόν. Ἐπίσης εἶχε ἐπίγνωση ὅτι οἱ λίθοι τοῦ στέμματός του ἦταν οἱ ἅγιοι Ὁμολογητές, Μάρτυρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς πίστεως τῶν προηγουμένων αἰώνων. Αὐτοὺς ἔστειψε ὁ Θεὸς στὸ πρόσωπο τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. «*Ἐν τούτῳ νίκα*». Τὸ ἀτιμωτικὸ σύμβολο τῶν Ρωμαίων ἐξουσιαστῶν μετατράπηκε σὲ σύμβολο νίκης.

Τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ τὸ ὁποῖο ὀδήγησε τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον, μᾶς τὸ θυμίζει σὲ ἄλλη μαύρη ἐποχὴ τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν ἕνας ἄλλος μέγας, ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός: «Ὁ τίμιος Σταυρὸς, ἀδελφοί μου, εἶνε αὐτὰς ὅλης τῆς γῆς. Ὁ τίμιος Σταυρὸς ἀγιάζει ὅλα τὰ πέρατα, ὅλα τὰ θεῖα καὶ ἅγια τῶν ἐκκλησιῶν... Ὁ Σταυρὸς εἶνε ὄπλον φωτεινὸν καὶ ὅποιος τὸν κάμνει τὸν φωτίζει καὶ τὸν ἀγιάζει ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον, καὶ εἶνε δίστομον σπαθίον, καὶ δὲν ζυγώνουν σιμὰ οἱ δαίμονες νὰ παρακιννοῦν τοὺς ἄνθρώπους διὰ νὰ κάμωσιν ἁμαρτήματα. Καὶ ὅπου κινήση νὰ πηγαίη ὁ ἄνθρωπος, πρῶτον νὰ κάμῃ τὸν Σταυρὸν καὶ νὰ λέγῃ τὸ “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ...” ἢ εἰς τὸ παζάρι κινᾶς ἢ εἰς τὸ χωράφι ἢ εἰς τὸ ἀμπέλι ἢ ὅταν φάγῃς ψωμί ἢ ὅταν πίνῃς κρασί ἢ νερὸν ἢ ὅταν κοιμηθῆς, νὰ προσκυνήσης τὸν Θεόν, νὰ σταυρώνης καὶ τὸ σῶμα σου, καὶ ὑστερον νὰ πλαγιασῆς. Νὰ κοιμηθῆς καὶ θέλεις σηκωθῆ τὸ πρωῖ γερὸς καὶ χαρούμενος».

Τὸ ὄπλο αὐτὸ τοῦ τιμίου Σταυροῦ δὲν τὸ ἔδωσε ὁ Χριστὸς μόνο στὸν μέγαν Κωνσταντῖνον καὶ στὸν Ἅγιο Κοσμᾶ, ἀλλὰ σὲ ὅλους τοὺς Χριστιανούς. «Ἐν τούτῳ νίκα». Ἀλήθεια, αἰσθανόμαστε τὴ δύναμή μας; Ἐχομε καταλάβει τί φοβερὸ ὄπλο εἶναι ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ; Ἡ ἀπλῶς ἔχομε καταθέσει τὰ ὄπλα; Δυστυχῶς ναί, μᾶς ἔχει ἀφοπλίσει αὐτὸς πὺ φοβᾶται τὸν Σταυρὸ ὅπως τίποτε ἄλλο. Ἀλλὰ δὲν εἶχε ἐξουσία νὰ τὰ κἀνῃ μόνος του. Ἐμεῖς τοῦ δώσαμε τὸ δικαίωμα.

Τώρα πὺ τὰ καταλάβαμε εἶναι ἀργά; Ὁχι! Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ θυμηθοῦμε τοὺς πρώτους Χριστιανούς, νὰ θυμηθοῦμε τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον, τὸν Ἅγιον Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλό, τὸν Ἰωάννην Καποδίστρια καὶ τόσους ἄλλους. Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ δώσουμε σήμερα στοὺς διαδόχους τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων νὰ καταλάβουν ὅτι σκάβουν τὸ λάκκο τους, καταργώντας τὴν ἀργίαν τῆς Κυριακῆς, ζηλώνοντας τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, πολεμώντας τὸν γάμον καὶ τὴν οἰκογένεια, ὑποχρεώνοντάς μας νὰ θυσιάζουμε στοὺς βωμοὺς τῶν ψεύτικων θεῶν.

Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ ἀναβιώσουμε τὴν κοινωνία τῶν πρώτων Χριστιανῶν, «ἀπέχοντες τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν, αἵτινες στρατεύονται κατὰ τῆς ψυχῆς, τὴν ἀναστροφὴν ἡμῶν ἔχοντες καλὴν ἐν τοῖς κοσμικοῖς, ἵνα ἐν ᾧ καταλαθοῦσιν ἡμῶν ὡς κακοποιῶν, ἐκ τῶν καλῶν ἔργων ἐποπεύοντες δοξάσωσι τὸν Θεὸν ἐν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς.» Στὸ κάτω-κάτω, δὲν ἀπειλεῖται γιὰ τὴν ὥρα ἢ ζωὴ μας, δὲν ἀπειλεῖται ἡ περιουσία μας, τὸ μόνο πὺ ἀπειλεῖται εἶναι ὁ λήθαργός μας καὶ ἡ καλοπέρασὴ μας.

Ἡ μήπως προτιμοῦμε μιὰ κοινωνία ἀδιάφορων καλοπερασάκηδων ἀπὸ τὴν κοινωνία τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, ἀπὸ τὴν ΚΟΙΝΩΝΙΑ πὺ ἔχει τρῶπαίό της καὶ καμάρι της τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου;

π. Γεώργιος Χάας

«Ο,ΤΙ ΣΠΕΙΡΕΙΣ, ΘΑ ΘΕΡΙΣΕΙΣ»

Ή, ΠΩΣ ΔΙΑΜΟΡΦΩΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΓΟΝΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΩΝ

Στίς πνευματικές συνάξεις τῆς ἐνορίας μας καί ἰδιαίτερως στά μαθήματα τῆς Σχολῆς Γονέων ἔχουμε ἀκούσει ὅτι, ἡ πνευματική ἐξέλιξη ἑνός ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται κατά τό μεγαλύτερο ποσοστό ἀπό τήν προαίρεσή του καί πολύ λιγότερο ἀπό τήν ἀνατροφή πού πῆρε ἀπό τούς γονεῖς του. Αὐτό ἐξηγεῖ πολύ λογικά τό γεγονός ὅτι, σέ μιά οἰκογένεια ὅπου μεγαλώνουν πολλά ἀδέρφια, παρατηροῦμε συχνά ὅτι μεγαλώνοντας οἱ ἄνθρωποι αὐτοί ἀκολουθοῦν ἐντελῶς διαφορετικούς δρόμους, γίνονται ἐντελῶς διαφορετικοί ἄνθρωποι καί, πολλές φορές, δέν μπορεῖ κανεῖς νά πιστέψει ὅτι προέρχονται ἀπό τήν ἴδια οἰκογένεια. Δέν εἶναι λίγες οἱ οἰκογένειες ἐναρέτων γονέων, ἀπό τίς ὁποῖες βλαστάνουν παιδιὰ ἐντελῶς ἄσχετα μέ αὐτούς, καί ἀντιθέτως, ἀπό ἀδιάφορους καί «κακούς» γονεῖς προκύπτουν ἐνάρετα παιδιὰ.

Θά ἦταν ἄδικο ἐξ ἄλλου, νά καταλογίζαμε στούς γονεῖς τήν μεγαλύτερη εὐθύνη γιά τό ποιόν τῶν παιδιῶν πού μεγάλωσαν, καθώς, ὅπως μᾶς ἔχει διδάξει ὁ π. Βασίλειος στή σχολή Γονέων, ὁ ἄνθρωπος κουβαλάει μιά κληρονομικότητα ἀρκετῶν γενεῶν, ἀπό τήν ὁποῖα, τελικά, ἐπιλέγει καί υἱοθετεῖ στοιχεῖα σύμφωνα μέ τόν χαρακτήρα πού θέλει νά διαμορφώσει.

Οἱ ἐπιλογές, λοιπόν, εἶναι τοῦ κάθε ἀνθρώπου καί ὄχι τῶν γονέων του. Ἄν ἦταν τῶν γονέων τότε θά ἦταν ἄδικο νά προκαθορίζεται ἡ ἐξέλιξή του ἀπό τήν οἰκογένεια πού θά τόν φέρει στόν κόσμο.

Ἡ ἀνατροφή παίζει ἕνα μικρό ρόλο στήν διαμόρφωση τοῦ χαρακτήρα τῶν ἀνθρώπων καθώς τά παιδιὰ βιώνουν καθημερινά στό σπίτι καταστάσεις, συναισθήματα, εἰσπράττουν συμπεριφορές πού τά ἐπηρεάζουν, ἀλλά δέν εἶναι τόσο καθοριστική στήν ἐξέλιξη καί στίς τελικές ἐπιλογές τους. Τελικά, ὁ ἄνθρωπος θά γίνεῖ αὐτό πού ἐπιλέγει νά γίνεῖ καί ὄχι αὐτό πού κάποιοι ἄλλοι ἐπέλεξαν γι' αὐτόν. Ὁ Θεός ἄφησε τόν ἄνθρωπο αὐτεξούσιο, νά ἐπιλέξει τό καλό ἢ τό κακό. Ποιός γονέας ἔχει μεγαλύτερη ἐξουσία πάνω στά παιδιὰ του;

Αὐτό βέβαια δέν ἀμνηστεύει τούς γονεῖς πού δέν φροντίζουν νά κάνουν τό χρέος τους καί νά δίνουν σωστή ἀνατροφή στά παιδιὰ

τους. Ο καθένας μας θά δώσει λόγο για τις πράξεις του ή τις ελλείψεις του. Άλλά, δέν θά ήταν δίκαιο νά ισχυριστοῦμε ὅτι οἱ γονεῖς καταστρέφουν τά παιδιά τους, χωρίς αὐτά νά εὐθύνονται.

Μπορεῖ, ὅμως, ἡ ἀνατροφή πού δίνουμε στά παιδιά μας νά παίζει πολύ μικρό ρόλο στήν διαμόρφωση τοῦ χαρακτήρα τους, ἀλλά ἔχω τήν ἐντύπωση **ὅτι παίζει καθοριστικό ρόλο στήν σχέση πού θά ἔχουν τά παιδιά τελικά μαζί μας μετά τήν ἐνηλικίωσή τους.** Ἀπό τήν ἀνατροφή πού τούς παρέχουμε, προκύπτει ἡ ἀνάλογη σχέση μέ τά παιδιά μας.

Μέ ὅλα τά βιώματα, τά ἐρεθίσματα, τίς συμπεριφορές, πού ἐκδηλώνουμε πρὸς αὐτά, τά ὀδηγοῦμε στό νά διαμορφώσουν μιά εἰκόνα γιά μᾶς καί νά χτίσουν τή σχέση τους μαζί μας.

Μεγαλώνουμε τά παιδιά μας μέ τήν νοοτροπία μας, μέ τίς πεποιθήσεις μας, μέ τόν χαρακτήρα μας, μέ τά θετικά καί τά ἀρνητικά μας στοιχεία, μή ἀναλογιζόμενοι τό πῶς εἰσπράττουν τά παιδιά μας αὐτή τήν ἀνατροφή πού τούς παρέχουμε. Καί, ὅταν αὐτά μεγαλώσουν καί διαμορφώσουν τόν χαρακτήρα τους καί ἐπιλέξουν κάποια στοιχεῖα ἀπό μᾶς ἢ ἀπορρίψουν κάποια ἄλλα, αὐτό πού τούς μένει ἀπό τήν δική μας ἀνατροφή εἶναι ἡ ἐπιθυμία νά σχετιστοῦν μαζί μας, ὄχι ἐπειδή εἴμαστε γονεῖς τους ἀλλά ἐπειδή τά ἔχουμε κερδίσει σάν ἄνθρωποι. Μπορεῖ νά μήν ἀκολουθήσουν αὐτά πού τούς διδάξαμε μέ τά λόγια καί τό παράδειγμά μας, ἀλλά σίγουρα αὐτά πού τούς διδάξαμε θά τά ὠθήσουν νά ἐπιλέξουν τό ἄν, ἐμεῖς σάν ἄνθρωποι, ταιριάζουμε μαζί τους ἢ ὄχι. Ἀνάλογα δηλαδή μέ τόν τρόπο πού τά μεγαλώσαμε θά ἐπιλέξουν ἄν θά μᾶς θεωροῦν φίλους, ἄν θά ἔχουμε κερδίσει τήν ἐμπιστοσύνη τους καί θά προστρέχουν σέ μᾶς γιά νά μᾶς συμβουλευτοῦν, ἢ, ἄν θά μᾶς ἀποφεύγουν γιά νά γλιτώσουν!

Αὐτό εἶναι πολύ δύσκολο νά τό παραδεχτοῦμε οἱ γονεῖς. Θεωροῦμε ὅτι ἡ πατρική ἢ ἡ μητρική μας ιδιότητα **ὑποχρεώνει** τά παιδιά νά μᾶς παραδέχονται καί νά μᾶς ἀκολουθοῦν ἀκόμα καί ὅταν ἐνηλικιωθοῦν. Πολλοί γονεῖς ἀπαιτοῦν ἀπό τά παιδιά τους νά ἔχουν σχέση μαζί τους, νά τά συμβουλεύουν σέ κάθε στάδιο τῆς ζωῆς τους, νά ἐκφέρουν γνώμη γιά τό καθετί, ἀπό τό πῶς θά διαμορφώσουν τό σπίτι τους μέχρι τήν προσωπική ζωή τους, χωρίς νά σέβονται τήν ἄρνηση τῶν παιδιῶν νά σχετιστοῦν μαζί τους.

Ἐκεῖ νομίζω ὅτι ἐμπλέκεται ἡ ἀνατροφή πού τούς δώσαμε. Ὅχι στό ἄν θά γίνουν καλοί ἢ κακοί ἄνθρωποι, ἀλλά στό ἄν τούς πείσαμε ὅτι ἐμεῖς ἀξίζουμε νά μᾶς συναναστρέφονται.

ΜΑΗΣ '68:

ΨΙΜΥΘΙΣΜΕΝΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, ΨΙΤΤΑΚΙΣΜΟΙ ΑΚΑΤΑΣΧΕΤΟΙ ΚΑΙ ΨΥΧΑΝΑΛΥΟΜΕΝΑ ΜΕΙΡΑΚΙΑ.

Τούς δύο τελευταίους μήνες έχουμε κυριολεκτικά βομβαρδισθεί από μιά ακατάσχετη λογοδιάρροια για τον Μάη του '68. Εφημερίδες, περιοδικά ποικίλης ύλης, έντυπα μέ τον μανδύα της σοβαροφάνειας, ιστοσελίδες όλοκληρες πλημμυρίζουν κυριολεκτικά από αναφορές στά συμβάντα της περιόδου εκείνης, και προβαίνουν σέ αναλύσεις, και αναφορές για τή σημασία και τήν έν γενεί βαρύτητα του Μάη του '68. Επίσης, ολοένα και πληθαίνουν τά άρθρα και οί αναφορές σέ πρόσωπα για τόν πρωταγωνιστικό ρόλο πού διαδραμάτισαν στίς κινητοποιήσεις της μοιραίας εκείνης άνοιξης. Είναί πραγματικά διασκεδαστικό νά βλέπει κανείς σημαίνοντα-ύψηλότατα στελέχη της πανεπιστημιακής κοινότητας, ευρωβουλευτές, πλούσιους εκδότες, «βαρεῖς» σκηνοθέτες, συμβούλους πολιτικῶν, και έν γενεί στελέχη μιάς ψευδεπίγραφης έλίτ νά γράφουν άρθρα επί άρθρων για τόν ένδοξο Μάη του '68 και νά καμαρώνουν (ένδομύχως) για τό ότι ή σπίθα εκείνων τῶν ήμερῶν

Μεγαλώνουμε, για παράδειγμα, ένα παιδί, ψαλιδίζοντάς του τήν έλπίδα, επικρίνοντάς το διαρκῶς, μή ένθαρρύνοντας τυχόν πρωτοβουλίες πού προσπαθεῖ νά πάρει. Αὐτή ή κακή μας τακτική μπορεί νά μήν τό όδηγήσει νά γίνει ένας άβουλος χαρακτηήρας, γιατί τό ίδιο τό παιδί έπιλέγει νά γίνει άνθρωπος δραστήριος, όσο κι άν τό αποθαρρύνουμε στή μικρή του ήλικία. Όταν, όμως, ένηλικιωθεῖ και πάρει τή ζωή του στά χέρια του, τό πιό πιθανό είναι νά μήν θέλει νά μάς εμπιστευτεῖ τά σχέδιά του, νά μήν έρχεται σέ μάς για συμπάρασταση και ένθάρρυνση.

Η άνατροφή πού δίνουμε στά παιδιά μας, ή όποία είναι άπαύγασμα της ζωής και της προσωπικότητάς μας, βλέπουμε ότι έχει διαφορετική επίδραση σέ κάθε παιδί της ίδιας οικογένειας. Τό καθένα στό τέλος θά τραβήξει τό δρόμο του. Θά βρεῖ τόν έαυτό του, θά διαμορφώσει τόν χαρακτηήρα του, άσχετα μέ αὐτά πού προσπαθήσαμε νά του περάσουμε. Αναλόγως, όμως, του πῶς τό χειριστήκαμε, πῶς τό προσεγγίσαμε και πῶς προσπαθήσαμε νά τό διαμορφώσουμε, θά οικοδομηθεῖ ή μετέπειτα σχέση μας μαζί του.

Μαρίνα Διαμαντή

νοηματοδοτεῖ ἀκόμη καί σήμερα τή ζωή τους. Πιό κάτω, θά γίνει μιά προσπάθεια ἐκ μέρους μου νά διαφανεῖ γιατί, ὄλοι αὐτοί οἱ εὐπόληπτοι καί οἱ οἰστρήλατοι κύριοι πασχίζουν τόσο πολύ νά μιλοῦν γιά τόν Μάη τοῦ '68.

Δέν θά προσπαθῆσω νά ἀναφερθῶ στά γεγονότα τοῦ Μάη τοῦ '68, κάνοντας ρεπορτάζ καί ἀναφορές στή ροή τῶν γεγονότων ἐκείνων, ἀλλά θά τονίσω (ὅσο μπορῶ μέ τίς πενιχρές μου δυνατότητες) τίς πνευματικές συνέπειες τῆς ἄκριτης ἀποδοχῆς μιᾶς μυθοπλασίας. Θά ἤθελα ἐπίσης νά παρουσιάσω καί νά ἀποδομήσω τήν ἐν γένει ψιμυθίωση ὅλων αὐτῶν πού ἐκστασιάζονται ἀκόμη καί σήμερα μέ τόν Μάη τοῦ '68, λές καί ἔχουν νά κάνουν μέ κάτι τό αὐθεντικό, τό γνήσιο καί τό ἀθῶο.

Εἶναι γνωστό ὅτι, ὅταν ἄρχισαν οἱ φοιτητικές κινητοποιήσεις σέ κάποια ἀπό τά πανεπιστήμια τοῦ Παρισιοῦ, τήν ἀνοιξη τοῦ '68, **καμία κοινωνικο-οικονομική κρίση δέν σοβοῦσε στή Γαλλία**. Οἱ οικονομικοί δεῖκτες σηματοδοτοῦσαν μιά μᾶλλον εὐημεροῦσα κατάσταση, ἡ ἀνεργία βρισκόταν σέ πολύ χαμηλά ἐπίπεδα, ἐνῶ τό γεωπολιτικό κῦρος τῆς χώρας βρισκόταν σέ ὑψηλό ποσοστό ἀποδοχῆς, ἀφοῦ ἡ Γαλλία εἶχε θέσει ἐαυτήν ἐκτός στρατιωτικῆς δομῆς τοῦ NATO καί διεκδικοῦσε νά διαδραματίσει ἕναν ξεχωριστό ρόλο, μακριά ἀπό τήν ἀσφυκτική ἀντιπαλότητα τῶν δύο ὑπερδυνάμεων τῆς περιόδου ἐκείνης. Ἐτσι, ὅποιαδήποτε προσπάθεια νά ἀποδοθοῦν τά γεγονότα ἐκεῖνα στούς κοινωνικο-οικονομικούς παράγοντες, θά καταλήξει σέ ἀποτυχία. Οὔτε ἦταν ἡ ἀγωνία γιά τό ἐργασιακό μέλλον τῆς σπουδάζουσας νεολαίας, πού ὠθοῦσε στήν «ἐξέγερση». Κατά τήν ταπεινή μου γνώμη ἐπρόκειτο γιά ἕνα γκρινιάρικο καί ναζιάρικο ξέσπασμα μιᾶς καλοστημένης καί θορυβώδους νεολαίας πού εἶχε ὅλα τά ἐχέγγυα μιᾶς ἀποδοχῆς τῆς γκρίνιας της. Ἀντιπαλότητες τοπικῆς ἐμβέλειας μέ κάποιες πρυτανικές ἀρχές σέ περιφερειακά πανεπιστήμια τοῦ Παρισιοῦ, ἔλαβαν χαρακτήρα συντονισμένης δραστηριότητας καί σέ καθημερινό ἐπίπεδο ἔθεταν μέ «δυναμικό» τρόπο τήν προβληματική τους στό προσκήνιο. Δέν ἀπετέλεσαν τήν θρυαλλίδα πού θά συντελοῦσε στήν ἐπαναστατική ἔκρηξη ὅλης τῆς κοινωνίας, ἀλλά μεταμορφώθηκαν σέ «κοινωνικούς μύκητες» πού βοήθησαν στό νά ὀλοκληρωθεῖ ἡ ἀντιπνευματική ζύμωση, τῆς ὁποίας τά προϊόντα εἶναι τόσο ἔντονα καί τόσο παρόντα σήμερα.

Ἄν ρίξει κανεῖς μιά ματιά στή συνθηματολογία τοῦ Μάη τοῦ 68, μπορεῖ νά βγάλει χρήσιμα συμπεράσματα γιά τήν παθολογία τοῦ ψυχικοῦ κόσμου αὐτῶν πού τά λάνσαραν. Εἶναι ἐνδιαφέρον νά δεῖ κανεῖς τή στρεβλωτική διαδικασία βάσει τῆς ὁποίας τά συνθήματα αὐτά ὑποκρύπτουν ἕναν ὀλόκληρο κόσμο.

Βασίλης Μακρῆς

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΕ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΓΙΑ «ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»

Αναγνώστες τῶν ἄρθρων τοῦ περιοδικοῦ μας, πού διάβασαν τά ἀποσπάσματα τῆς Εἰσηγήσεώς μου στό Πολεμικό Μουσεῖο θέλησαν περισσότερες ἐξηγήσεις πάνω σέ διατυπωθεῖσες ἀπόψεις μου, γι' αὐτό, παρά τήν στενότητα χώρου τοῦ Περιοδικοῦ μας, θά προσπαθῶ νά ἐξηγήσω περισσότερο τίς διατυπώσεις μου:

1. Ἑρώτηση: Ἡ φράση ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό περιέχον καί ὄχι τό περιεχόμενο τοῦ Κράτους, σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία διεκδικεῖ Κρατική ἐξουσία;

Δέν ἐννοῶ μέ τήν διατύπωσή μου αὐτή ὅτι ἡ Ἐκκλησία διεκδικεῖ τήν κρατική ἐξουσία, ἀλλά ὅτι ἔχει ἡ Ἐκκλησία τήν ὑψιστή Ἐξουσία, πού εἶναι ἡ Πνευματική Ἐξουσία. Καί ἡ Πνευματική Ἐξουσία «τά πάντα ἀνακρίνει καί ὑπό οὐδενός ἀνακρίνεται».

Αὐτός πού ἀρνεῖται νά συμμορφωθῆ μέ τίς Ὁδηγίες τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι Ὁδηγίες τοῦ Χριστοῦ, καί ὑπακούει στίς ἀντιχριστιανικές ὁδηγίες τῶν πολιτικῶν, παύει νά εἶναι χριστιανός καί πρέπει νά τό γνωρίζη καλά. Γιατί δέν πρόκειται γιά μιὰ ὁποιαδήποτε πτώση του, μιὰ ὁποιαδήποτε ἁμαρτία, πού ἀπό ἀδυναμία ὅλοι μπορεῖ νά διαπράξουμε, ἀλλά πρόκειται γιά ἐνσυνείδητη ἀντίδραση στίς ὁδηγίες τοῦ Θεοῦ καί υἰοθέτηση ἄλλων ὁδηγιῶν, ἐντάλματα καί ἐπινοήματα ἀνθρώπων. Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει, λοιπόν, λόγω τῆς Πνευματικῆς Τῆς ἐξουσίας, δηλαδή τῆς εὐθύνης Τῆς, νά εἰδοποιῆ τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι μέ τήν τακτική τους αὐτή, ἔχουν ἀλλοιώσει στήν ζωή τους τόν Χριστιανισμό καί γι' αὐτό τοὺς ἀποκόπτει.

Οἱ πολιτικοί μας, ὅμως, θεωροῦν ὅτι αὐτοί ὡς Κράτος πρέπει νά προσδιορίζουν καί τήν Ἐκκλησία, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἕνας ἐπιπλέον φορέας τῆς δικαιοδοσίας τους, καί γι' αὐτό Τῆς ἀπαγορεύουν νά πληροφορῆ τόν λαό γιά τήν ἀντιχριστιανικότητα τῆς πολιτικῆς τους, κάνοντάς τους κριτική στό νομοθετικό τους ἔργο. Αὐτό εἶναι ὠμή καθυπόταξη τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία μας ποτέ δέν ἐπεθύμησε πολιτική ἐξουσία ἀλλά καί οὐδέποτε ἐγκατέλειψε τήν πνευματική τῆς ἐξουσία γιά νά ὑποκύψῃ

στόν αὐταρχισμό τοῦ Κράτους, παρά μόνο ὅταν οἱ κληρικοί Της ἦσαν σέ πνευματική παρακμή. Εἶναι, ἐπίσης, ἔξω ἀπό τήν Θεανθρώπινη Φύση Της νά θελήσῃ νά ἐπιβάλλῃ διά τῆς βίας τήν πίστη στούς ἀνθρώπους. Πρέπει, ὅμως, καί τό Κράτος νά σεβασθῇ τήν πλειοψηφία καί ὄχι νά πλαστογραφῇ τήν μειοψηφία ἀνυψώνοντας τήν πάνω ἀπό τήν πλειοψηφία.

Στήν πατρίδα μας αὐτό γίνεται συστηματικά μετά τόν Καποδίστρια καί μέχρι καί σήμερα. Ἡ πλειοψηφία τῶν πολιτικῶν –κυρίως αὐτῶν πού κυβερνοῦν– ἐπειδή στήν πράξη εἶναι ἄθεοι ἢ ἀδιάφοροι περί τήν πίστη, προσπαθοῦν μέ κάθε τρόπο ἐδῶ καί χρόνια νά γκρεμίσουν ὅτιδήποτε χριστιανικό σ' αὐτό τόν τόπο, παρουσιάζοντας μιά πλαστή κοινή γνώμη ὥστε ἡ Ἑλληνική κοινωνία νά ἐμφανίζεται ἀποχριστιανισμένη.

Αὐτό τό κατορθώνουν ἐκτός τῆς νομοθεσίας τους, καί μέ τό νά τοποθετοῦν σέ καίριες θέσεις, κυρίως στά Μ.Μ.Ε. ὅ,τι πιο σάπιο σέ πνευματική ποιότητα ἔχει νά παρουσιάσῃ ἡ σύγχρονη Ἑλληνική Κοινωνία. Γι' αὐτό εἶναι καιρός νά μετρηθοῦμε. Πόσοι εἴμαστε καί πόσοι εἶναι. Καί τότε τά λέμε καλύτερα.

2. Ἑρώτηση: Πῶς ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νά εὐλογῇ πιστούς νά εἰσέλθουν στή πολιτική;

Εἶναι ἐντολή τῆς Ἐκκλησίας νά «προΐστανται καλῶν ἔργων οἱ πεπιστευκότες τῷ Θεῷ». Καί εἶναι ὑποχρέωση τῶν Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας νά εὐλογοῦν καί νά ἐνθαρρύνουν καί νά συμπράττουν μέ τούς πιστούς στά καλά ἔργα. Δέν ὑποκαθιστοῦμε τήν Ἐκκλησία δίδοντας εὐλογία σέ πιστούς ἀνθρώπους νά πολιτευθοῦν. Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι ἀπό τήν Ἐκκλησία νά τό κάνουμε, γιατί ἡ πολιτική, ὅταν ἐμπνέεται καί πηγάζει ἀπό τήν Ἐκκλησία, δέν εἶναι μιά βρώμικη ἐνασχόληση, ἀλλά ἔργο Θεοῦ. Ἐνεργοποίηση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μέ τό Φῶς τῆς Καινῆς.

Δέν εἶναι ἄλλο πράγμα ἡ πνευματική ζωή καί ἄλλο ἡ πολιτική. Ἐδῶ βρίσκεται ἡ πλάνη πού ἔχουν πολλοί καί γι' αὐτό νομίζουν πῶς ἐμεῖς καινοτομοῦμε. Ὅμως πρέπει νά ξέρουν ὅτι διαφωνοῦν ὄχι μ' ἐμένα ἀλλά μέ τόν Μακρυγιάννη, τόν Κολοκοτρώνη, τόν Καποδίστρια, τόν Παπαδιαμάντη.

Εἶναι, ἄραγε, τυχαῖο ὅτι αὐτοί, πού ἀνέφερα, ἦσαν Ρωσόφιλοι; Καί ἦσαν Ρωσόφιλοι, γιατί πίστευαν ὅτι τά ὁμόθηρσκα κράτη θά μᾶς ἐνίσχυαν τήν πνευματικότητά μας, ὅπως πεντακάθαρα διεκήρυξε

ὁ Καποδίστριας (ὁ ὁποῖος, σημειωτέον, μέ τόν φωτισμό του ἀπό τήν Ὁρθόδοξη πίστη, ἔκανε κράτος ὄχι μόνο τήν Ἑλλάδα ἀλλά καί τήν Ἑλβετία καί ἐν πολλοῖς τή Γερμανία καί τήν Ὀλλανδία) στήν μέχρι πρότινος ἀνέκδοτη Ἐγκύκλιο Ἐπιστολή του, γραμμένη τό 1819 στήν Κέρκυρα : «Τό καλλιώτερον δι' ἡμᾶς Σχολεῖον εἶναι ἐκεῖνο, τό ὁποῖον μᾶς προσφέρουσι τά ὁμόθρησκά μας χριστιανικά Ἔθνη καί τά Ἔθνη τά ἐλεύθερα. Εἰς τήν Ρωσσίαν μέν ἐμποροῦμεν ἡμεῖς νά ἴδωμεν πῶς ἐκ τῆς Ἐκκλησίας πηγάζουσιν ἡ τοῦ Ἔθνους εὐδαιμονία καί αἱ πρόοδοι τοῦ πολιτισμοῦ. Εἰς δέ τήν Ἑλβετίαν, τήν Ἀγγλίαν καί τήν Ἀμερικὴν δυνάμεθα νά μάθωμεν μέ τό ἐλκυστικόν τῶν παραδειγμάτων τήν ἐπιστήμην καί τήν τέχνην τῆς ἐλευθερίας».

Κοντολογίς, γιά νά ὑπάρξῃ πραγματική ἀναγέννηση στόν τόπο μας, πρέπει νά ξεχάσουμε ὅσα περί πολιτικῆς μάθαμε μετά τόν Καποδίστρια καί νά ἐπανασυνδεθοῦμε μέ τούς Πατέρες μας, πού ἔκαμαν τήν Πατρίδα μας νά μεγαλοουργήσῃ.

Πρέπει νά μᾶς γίνῃ συνείδηση, ὅτι, ἡ πολιτική γιά τήν Ἑλλάδα, δέν εἶναι κομματικό ζήτημα, οὔτε κᾶν ἐθνικό. **Εἶναι καθαρά πνευματικό!** Διότι ἡ πολιτική ρυθμίζει τό πρόγραμμα, τό περιεχόμενο καί τό ἦθος τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς. Κακά τά φέματα. Ἄν δέν ἀλλάξῃ ριζικά ἡ πολιτική ζωή τοῦ τόπου μας ἡ λειτουργική ζωή δέν θά κρατήσῃ γιά πολύ τόν λαό μας. Καί τό λέω αὐτό, ὄχι γιατί ἀμφισβητῶ τήν Θεία καί Οὐράνια Δύναμή Της, ἀλλά γιατί ὁ ἀγώνας εἶναι συντριπτικά ἄνισος καί μόνο οἱ ἥρωες τῆς πίστεως θά ἀντέξουν μέχρι τέλους. Οἱ ὑπόλοιποι, ὅμως, δέν μᾶς ἐνδιαφέρουν; Πρέπει νά τούς ἀφήσουμε ἀβοήθητους, χωρίς καμμία προσπάθεια νά ἀλλάξουμε τίς πνευματικές συνθήκες τῆς Πατρίδος μας;

π. Β.Ε.Β.

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ θά πραγματοποιηθεῖ στήν **Αἴγινα** τήν **Πέμπτη 19 Ἰουνίου 2008** γιά τὰ παιδιά τοῦ Νεανικοῦ Κέντρου τῆς ἐνορίας μας καί γιά ὅσους ἀπό τούς γονεῖς τους θελήσουν νά τὰ συνοδεύσουν. Δηλώσεις συμμετοχῆς στόν π. Πασχάλη Γρίβα, τό ἀργότερο, μέχρι **11 Ἰουνίου**.

ΡΟΥΜΑΝΙΚΕΣ Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ θά τελεστοῦν γιά τούς ἐν Ἀθήναις Ρουμάνους στίς **8 καί 22 Ἰουνίου**, καθὼς ἐπίσης καί στίς **13 καί 27 Ἰουλίου**. Θά ἀρχίζουν στίς **9⁰⁰** τό πρωῒ καί θά ὁλοκληρώνονται στίς **11³⁰** π.μ.

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

μιλίες με σκοπό να βοηθηθούμε στην πνευματική μας ζωή στην ενόρΙΑ μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωί, μετά την Θ. Λειτουργία, από τις 11³⁰ έως τις 1³⁰ το μεσημέρι, στην Πνευματική μας Έστία (όδος Μαυρομικάλη 96), με γενικό θέμα **«Τό βιβλίό “Έξομολογήσεις” του Άγιου Αύγουστίνου και ή διερεύνηση της ψυχής μας».**

Κατά την διάρκεια της ανάπτυξεως του θέματος γίνεται διάλογος με τους άκροατές.

Πρό της έναρξεως της όμιλίας παρατίθεται δωρεάν ένα μικρό πρόγευμα προς άναψυχήν των προσερχομένων

εύθύς μετά τί Θ. Λειτουργία.

* Τά **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ** τής **ΤΡΙΤΗΣ**, όλοκληρώθηκαν 3 'Ιουνίου. Τά θεολογικά μαθήματα θα έπαναρχίσουν στις **7 'Οκτωβρίου 2008.**

ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ

περάτωσε και αύτή τόν κύκλο των σεμιναρίων στις 3 'Ιουνίου και θα έπαναλειπουργήση στις **4 Νοεμβρίου 2008.**

Υπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** άπόγευμα, στό Παρεκκλήσιο του Άγ. Νεκταρίου μετά τόν Έσπερινό και την Παράκληση οι όμιλίες έχουν γενικό θέμα: **«Τό βιβλίό των Ψαλμών, Φώς και Ζωή».** Οι Παρακλήσεις στον Άγ. Νεκτάριο θα διακοπούν κατά τούς μήνες **'Ιούλιο και Αύγουστο.**

Υπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

Τό Περιοδικό μας θα έπανακυκλοφορηθῆ, σύν Θεῷ, τόν **Σεπτέμβριο 2008.** Οι ιερεῖς, τό έκκλησιαστικό Συμβούλιο, οι συνεργάτες μας και τό προσωπικό του Ναού μας, σῆς εύχόμαστε **ΚΑΛΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!**

